ការចងក្រងនូវពាក្យសូមអភ័យទោសរបស់ កាំង ហ្កេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច នៅក្នុងអំឡុងពេលសវនាការកន្លងមក

នៅក្នុងសាលដីកាលើបណ្តឹងសាទុក្ខក្នុងសំណុំរឿង ០០១ ប្រឆាំងនឹង កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច អង្គជំនុំជម្រះតុលាការកំពូលនៃអង្គជំនុំជម្រះវិសាមញ្ញក្នុងតុលាការកម្ពុជា (អ .វ.ត.ក) បានរក្សាសេចក្តីសម្រេចរបស់អង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូង ឲ្យមានការចងក្រងនិងផ្សព្វផ្សាយនៅលើគេហទំព័ររបស់ អ .វ.ត.ក នូវរាល់សេចក្តីទទួលស្គាល់កំហុស និងពាក្យសុំអភ័យទោសរបស់ ឌុច នៅក្នុងអំឡុងសវនាការ រួមទាំងសវនាការលើបណ្តឹងសាទុក្ខផង។

អ .វ.ត.ក លើកទឹកចិត្តឲ្យមានការបោះពុម្ពផ្សាយឡើងវិញនូវពាក្យសុំអភ័យទោសនេះ ក្នុងគោលបំណងមិនរកប្រាក់ចំណេញ ប៉ុន្តែត្រូវបញ្ជាក់ប្រភពនៃឯកសារ។

ការចងក្រងនូវពាក្យសូមអភ័យទោសរបស់ កាំង ហ្កេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច នៅក្នុងអំឡុងពេលសវនាការកន្លងមក

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី ៣១ ខែ មីនា ឆ្នាំ ២០០៩
ទំព័រ៥២ [បន្ទាត់១៤-២៥] ដល់ទំព័រ៥៦ [បន្ទាត់១-២១]

ដំបូងខ្ញុំសូមបញ្ជាក់អំពីព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រនៅកម្ពុជាខ្លះ។

តាមតម្រាយដែលសហព្រះរាជអាជ្ញាលោកមានប្រសាសន៍រួចមកហើយ។ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា ប្រជាជនកម្ពុជារងទុក្ខវេទនាដោយការកាប់សម្លាប់នេះយូរឆ្នាំហើយ គឺចាប់តាំងពីឆ្នាំ១៩៦៦ ដែលឧត្តមសេនីយ៍ លន់ នល់ គាត់កាប់សម្លាប់កសិករនៅសំឡូត។ បន្ទាប់មកទៀតរដ្ឋប្រហារ ១៨មីនា ភាគីនយោបាយទាំងអស់ប្រណាំងប្រជែងគ្នាកាប់សម្លាប់ប្រជាជនកម្ពុជារហូតដល់ថ្ងៃ១៧ មេសា ១៩៧៥ ទើបឧក្រិដ្ឋកម្មនេះវាធ្លាក់ផ្ដាច់មុខទៅលើបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា នេះតម្រាយប្រវត្តិសាស្ត្រដែលខ្ញុំសូមលើកជូនអង្គប្រជុំ ស្របតាមតម្រាយដែលសហព្រះរាជអាជ្ញាព្រឹកមិញលោកមានប្រសាសន៍។

តទៅនេះ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់អំពីគោលជំហរខ្ញុំដូចតទៅ៖

ពីថ្ងៃ ១៧ មេសា ១៩៧៥ ដល់ថ្ងៃ៦ មករា ១៩៧៩ បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជាជាអ្នកទទួលខុសត្រូវផ្ដាច់មុខលើឧក្រិដ្ឋកម្មនៅកម្ពុជា ភ័ស្តុតាងសំខាន់គឺលក្ខន្តិកៈបក្សឆ្នាំ១៩៧៦ ។ ទំព័រទី១ នៃលក្ខន្តិកនេះសរសេរជាអាទិ៍ថា "ក្រោយពីដឹកនាំសម្រេចបដិវត្តន៍ប្រជាជាតិប្រជាធិបតេយ្យបានទាំងស្រុងនិងជាស្ថាពរនៅថ្ងៃ ១៧ មេសា ១៩៧៥ មក។ បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជាដឹកនាំបដិវត្តន៍សង្គមនិយម និងកសាងសង្គមនិយមតទៅទៀត ដោយផ្ដាច់មុខ ដាច់ខាតនឹងគ្រប់ផ្នែក" នេះជាភ័ស្តុតាងដែលខ្ញុំសូមលើកជូនជាតិប្រជាជនតាមរយៈអង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូងនៃ អ.វ.ត.ក ។

ទី១) ខ្ញុំសូមវិភាគអំពីឧក្រិដ្ឋកម្មទូទាំងប្រទេសពីថ្ងៃ១៧ មេសា ១៩៧៥ ដល់ថ្ងៃ ៦ មករា ១៩៧៩។ ក្រោយ ១៧ មេសា ១៩៧៥ ប៉ុល ពត កើតចិត្តភ្លើតភ្លើនខ្លាំងណាស់ បានលើកមាគ៌ាដែលប៉ះពាល់អាយុមនុស្ស នេះគឺមកពី ប៉ុល ពត គាត់មានសព្វមានគ្រប់ សំខាន់គឺមានបក្ខជនរាប់ម៉ឺននាក់ នៅក្នុងកណ្ដាប់ដៃគាត់។ ឧក្រិដ្ឋកម្មជំនាន់នោះធំធេងណាស់។ ដោយឡែក ការបាត់បង់អាយុជីវិតមានទៅដល់ជាងមួយលាននាក់។ ដោយខ្ញុំជាបក្ខជនមួយរូបរបស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា "ខ្ញុំពិតជាមានតួនាទីទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្ត លើឧក្រិដ្ឋកម្មដែលបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជាប្រព្រឹត្តនៅជំនាន់នោះ"។

ខ្ញុំសូមសម្ដែងនូវវិប្បដិសារី សោកស្ដាយយ៉ាងឈឺចាប់បំផុត

កាំង ហ្កេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច កំពុងអានសេចក្ដីសុំអភ័យទោសចំពោះអ្នករស់រានមានជីវិតពីមន្ទីរ ស-២១ និងចំពោះក្រុមគ្រួសាររបស់ជនរងគ្រោះដែលបានបាត់បង់ជីវិតនៅមន្ទីរ ស-២១ នៅក្នុងសវនាការថ្ងៃទី៣១ ខែមីនា ឆ្នាំ២០០៩។

ចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មគ្រប់យ៉ាងដែលបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជាប្រព្រឹត្តពីថ្ងៃ ១៧ មេសា ១៩៧៥ ដល់ ៦ មករា ១៩៧៩។

ទី២) ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ដោយឡែក អំពីឧក្រិដ្ឋកម្មនៅ ស-២១ ខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់នូវការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្ញុំតាមផ្លូវច្បាប់ ។ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា តាមផ្លូវច្បាប់ចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់ដែលកើតមាននៅ ស-២១ សំខាន់គឺសកម្មភាពធ្វើទារុណកម្មនិងសម្លាប់ផ្ដាច់ផ្ដោចអាយុជីវិតមនុស្ស។

តាមតម្រាយដែលខ្ញុំបានធ្វើរួចមកហើយ នៅវេលាដែលលោកសហចៅក្រមស៊ើបអង្កេតនាំខ្ញុំទៅសម្ដែងសកម្មភាពរំឭកព្រឹត្តិការណ៍ចាស់ឡើងវិញនៅជើងឯកនិងនៅសារមន្ទីរប្រល័យពូជសាសន៍ទួលស្លែង គឺខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតចូលសុំទោសជនរងគ្រោះដែលនៅរស់រានមានជីវិត និងសុំទោសក្រុមគ្រួសារជនរងគ្រោះទាំងអស់ដែលបានស្លាប់បាត់បង់ជីវិតយ៉ាងអាណោចអាធ័មនៅ ស-២១។

ពេលនេះ ខ្ញុំសូមអស់លោកទាំងនោះ លោកមេត្តាទទួលដឹងឮ

ថាខ្ញុំចង់សុំទោស សូមលោកមេត្តាយកបំណងនេះទៅពិចារណា។ ខ្ញុំមិនជាមិនទាន់ទាមទារសូមឲ្យលោកអត់ទោសឲ្យខ្ញុំនៅពេលឥឡូវនេះទេ ។ ខ្ញុំដឹងហើយថា ឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ខ្ញុំទៅលើជីវិតមនុស្ស ជាពិសេសទៅលើជីវិតស្ត្រីនិងកុមារ ជាឧក្រិដ្ឋកម្មធ្ងន់ធ្ងរមិនអាចអត់ឱនឲ្យបានទេ ។ សំណូមពរបច្ចុប្បន្ននេះរបស់ខ្ញុំ គឺសូមអស់លោកមេត្តាទុកទ្វារចូលសុំទោសនេះឲ្យនៅចំហ។

ទី៣) វិប្បដិសារីដ៏សែនចុកចាប់របស់ខ្ញុំរំឭកអតីតកាលពេលណាខ្ញុំសែនខ្លោចផ្សាពេលនោះ។ ខ្ញុំតក់ស្លុតណាស់ កាលណាខ្ញុំនឹកដល់សកម្មភាពកន្លងមកដែលខ្ញុំបានទទួលអនុវត្ត និងបានបញ្ជាឲ្យអនុវត្តដែលសុទ្ធតែជាសកម្មភាពប៉ះពាល់ដល់អាយុជីវិតជនស្លូតត្រង់យ៉ាងច្រើន ក្នុងនោះរួមមានទាំងស្ត្រីនិងកុមារផង។

ទោះបីខ្ញុំធ្វើដោយគោរពតាមបញ្ជារបស់អង្គការក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំពិតជាទទួលខុសត្រូវចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងនេះ ។ ខ្ញុំបានជម្រាបសហចៅក្រមស៊ើបអង្កេតហើយថា ខ្ញុំជាចំណាប់ខ្មាំងនិងជាតួសម្តែងនៃរបបឧក្រិដ្ឋកម្មនេះ។ ខ្ញុំជឿថា មនុស្សម្នាជាទូទៅនៅពេលនេះចាត់ទុកខ្ញុំថាកំសាក ថាអមនុស្សធម៌ ខ្ញុំទទួលពាក្យនេះដោយស្មោះនិងដោយគោរព ។ នៅសម័យស-២១នោះ ខ្ញុំចាត់ទុកជីវិតខ្ញុំនិងជីវិតគ្រួសារខ្ញុំសំខាន់លើសជីវិតអ្នកជាប់ឃុំឃាំងនៅស-២១ នោះ។

ប្រកែកប្រណាំងនឹងបទបញ្ជាពីខាងលើ ទោះបីដឹងថា បទបញ្ជានោះឧក្រិដ្ឋក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំមិនដែលហ៊ាននឹកនាដល់ដែរនៅជំនាន់នោះ។ នេះជាបញ្ហាស្លាប់រស់របស់ខ្ញុំនិងគ្រួសារខ្ញុំ។ ក្នុងឋានៈខ្ញុំជាប្រធាន ស-២១ ខ្ញុំអត់ហ៊ានគិតគូរកលទ្ធភាពអី ក្រៅពីអនុវត្តតាមបទបញ្ជារបស់ថ្នាក់លើទេ។ ទោះបីខ្ញុំដឹងថាការអនុវត្តនោះនាំទៅរកការបាត់បង់អាយុជីវិតមនុស្សរាប់ពាន់ៗនាក់ក៏ដោយ ។ បច្ចុប្បន្ននេះ ខ្ញុំមានវិប្បដិសារីសោកស្តាយយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ព្រមទាំងខ្មាសអៀន ព្រមទាំងមានសភាពរអៀស ក្នុងឋានៈជាអ្នកមានខ្លួនមានទោស ដឹងថាខ្លួនជាអ្នកមានទោសចំពោះជាតិប្រជាជនកម្ពុជាទាំងមូល។ ចំពោះគ្រួសារជនរងគ្រោះទាំងអស់ដែលបានបាត់បង់ជីវិតនៅស-២១ ព្រមទាំងចំពោះក្រុមគ្រួសារខ្ញុំផ្ទាល់ ដែលមានសមាជិកមួយចំនួនបាត់បង់ជីវិតទៅក៏ដោយ។

វិធានការដោះស្រាយខាង-- ពេលបច្ចុប្បន្ននេះរបស់ខ្ញុំ

ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តសហការជាមួយអង្គ អ.វ.ត.ក ដោយហេតុថាទុក្ខទោសទាំងប៉ុន្មានដែលខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តទៅលើប្រជាជន ខ្ញុំមានតែផ្លូវនេះតែមួយប៉ុណ្ណោះគត់ដែលអាចរំលែកទុក្ខសោកទាំងអស់ដែលបង្កឡើងដោយឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ ស-២១ និយាយដោយឡែក និងឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជានិយាយជារួម។

ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា ស-២១ និងវិនាសកម្មគួរឲ្យរន្ធត់ទាំងប៉ុន្មានដែល ស-២១ បង្កើតឡើងជាបាតុភាពជាក់ស្តែងដែលខ្ញុំសូមប្រគល់ខ្លួនជូនអង្គ អ.វ.ត.ក ជំនុំជម្រះខ្ញុំដោយផ្លូវច្បាប់ដ៏ស្មោះនិងយ៉ាងឱនលំទោនជានិច្ច ។

នៅចុងបញ្ចប់នេះ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា ខ្ញុំពិតជាសហការតទៅទៀតជាមួយ អ.វ.ត.ក នៅពេលសវនាការ ដោយខ្ញុំពិតជាឆ្លើយសំណួររបស់លោកនិងលោកស្រីចៅក្រមនៃអង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូង។ ឆ្លើយសំណួររបស់លោកនិងលោកស្រីសហព្រះរាជអាជ្ញា ឆ្លើយសំណួររបស់ដើមបណ្តឹងរបស់រដ្ឋប្បវេណីទៅតាមការចង់ដឹង និងដោយឈរលើឯកសារជាភ័ស្តុតាង។

លោកប្រធានជាទីគោរព!

តទៅនេះខ្ញុំសូមលោកមេត្តាអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំថ្លែងអំពីវិប្បដិសារីដែលខ្ញុំមានប្រចាំជីវិតជូន ដូចតទៅ៖

ខ្ញុំអត់ពេញចិត្តទេក្នុងការធ្វើការងារនេះ។ ខ្ញុំបានសុំចេញទៅសហកម្មនៅខែ៥ ឆ្នាំ១៩៧៥ តែមិនបានសម្រេច។ គេចាត់ឲ្យខ្ញុំធ្វើមន្ទីរ ស-២១ ខ្ញុំក៏បានធូរចិត្តម៉្យាងដែរ ដោយខ្ញុំធ្វើអនុប្រធានគេ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំធ្វើប្រធាន ខ្ញុំត៉វាទៀត សុំយកអ្នកផ្សេងមកធ្វើប្រធាន ខ្ញុំធ្វើអនុប្រធាន ខ្ញុំត្រូវគេកំហែង។ ខ្ញុំក៏ព្រមធ្វើតទៅទៀត។

រឿងដែលខ្ញុំចាប់ផ្តើមតក់ស្លុត ចាប់ផ្តើមនឹកឃើញគឺ ថ្ងៃ ៣១ មករា ១៩៧៧ នៅពេលដែល សុន សេន គាត់បញ្ជាឲ្យចាប់កម្មាភិបាលភូមិភាគឧត្តរចាស់មកជាចំនួនច្រើនៗម្តង ខ្ញុំតក់ស្លុតណាស់។ ខ្ញុំសាកល្បងសុំយោបល់គាត់ថា បង មនុស្សនេះដូចជាមិនមែន។ គាត់កំហែងខ្ញុំពីខាងម្ខាងទូរស័ព្ទមកថា "យើ ឌុច! ចម្លើយអាធួនណា៎!"។ ខ្ញុំលែងហ៊ានមាត់។ ខ្ញុំគិតក្នុងចិត្ត "ឱ! អ្នកដែលបានប្តូរផ្តាច់អាយុជីវិតដើម្បីរំដោះជាតិប្រជាជនខ្លួន ឥឡូវធ្លាក់មកស្លាប់ធ្លាក់មកជាប់គុក ក្នុងឋានៈជាជនក្បត់បក្ស"។

ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនជាតិប្រជាជនតាមរយៈអង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូងនេះថា ខ្ញុំនិងកម្មាភិបាលឧត្តរមានមនោសញ្ចេតនាជ្រាលជ្រៅនឹងគ្នាណាស់។ ខ្ញុំជាប់គុកកាលពីឆ្នាំ១៩៦៨ ភាគច្រើនជាមួយពួកអស់នេះដែរ។ ការរន្ធត់តក់ស្លុតរបស់ខ្ញុំចេះតែបន្តទៅទៀតនៅពេលដែលគេចាប់មនុស្សពីភូមិភាគផ្សេងៗ ចុងបញ្ចប់ គេចាប់បង ង៉ែត ញូ ហៅ ហុង មកនៅថ្ងៃ១៣ មីនា ១៩៧៨ ។ ខ្ញុំគិតថា "អីយ៉ាស់! អាយុជីវិតខ្ញុំជិតដល់ពេលហើយ" ដូច្នេះ ការតក់ស្លុតចំពោះការត្រូវគេចាប់ចងវាម្យ៉ាង ការតក់ស្លុតចំពោះអាយុជីវិតខ្លួនឯងក្រែងមិនរស់នេះក៏ម្យ៉ាងទៅទៀត។

ដល់ចុងបញ្ចប់ មេធំរបស់ខ្ញុំ គឺបងទី២ បញ្ជាឲ្យខ្ញុំបញ្ចេញជនរងគ្រោះពី ស-២១ ឲ្យអស់ទៅជើងឯក។ ខ្ញុំថា "ដល់ពេលហើយជីវិតខ្ញុំ" ពេលនោះខ្ញុំធ្វើការអត់កើតទេ។ ខ្ញុំដេកនៅផ្ទះទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ សួរចុះអ្នកដែលខ្ញុំធ្លាប់ទៅអង្គុយនៅកន្លែងគូរឆ្លាក់ គេអត់ឃើញមុខខ្ញុំទៅទីនោះទៀតទេ។

ចុងបញ្ចប់ ម៉ោង១១ ថ្ងៃ៧ មករា រថក្រោះគេបរមុខកាត់មុខផ្ទះខ្ញុំ ខ្ញុំចប់លែងដឹងធ្វើអី ។ ម៉ោង២ ខ្ញុំនាំគ្នាចេញពីកន្លែងទីតាំង ស-២១ ទៅនៅកន្លែងសន្សំកុសល ចាំយប់ព្រលប់ៗ បានខ្ញុំចេញទៅទៀត។

ក្នុងមួយឆ្នាំនៃការរត់កៀសសឹក ខ្ញុំបាត់បង់អស់អាយុជីវិតមនុស្ស

កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច (ខាងឆ្វេង) ត្រួតពិនិត្យនៅក្នុងពេលទទួលទានអាហាររួមនៃបុគ្គលិកមន្ទីរ ស-២១ នៅក្នុងអំឡុងរបបកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ ។ រូបថតនេះដកស្រង់ចេញពីសំណុំឯកសារនៃសំណុំរឿង ០០១ និងត្រូវបានដាក់ជាភ័ស្តុតាងជូនអង្គជំនុំជម្រះក្នុងអំឡុងពេលសវនាការ ។

ដែលនៅជុំវិញខ្ញុំ ដែលទៅជាមួយខ្ញុំទាំងប៉ុន្មាន ប្អូនខ្ញុំ២នាក់ស្លាប់ ក្មួយខ្ញុំ៦នាក់ស្លាប់ ប្រពន្ធមិត្តប៉ុន រួមទាំងមិត្តប៉ុនទៀត ទាំងកូនមិត្តប៉ុនទៀតស្លាប់ ប្រពន្ធបង ម៉ម ណៃ ស្លាប់ មិត្តយើងផ្សេងទៀតស្លាប់ៗ គ្មានសល់ ចុងបញ្ចប់នៅសល់តែខ្ញុំម្នាក់ឯង ។ គ្នាប្អូននាក់ មិនមែនម្នាក់ឯងទេ ។ ខ្ញុំ ហើយនិងប្រពន្ធខ្ញុំ ហើយនិងកូនពីរនាក់ ។

នៅពេលនោះខ្ញុំចង់សុំចេញពី មិនព្រមនៅជាមួយនឹងបងសារុន ឈ្មោះដើម រៀង ឯម អនុលេខាភូមិភាគពាយ័ព្យថ្មី ។ គាត់តាមទៅឲ្យគេទៅហៅខ្ញុំមកវិញ កាំភ្លើងបើកសោ (ឮមិនច្បាស់) ខ្ញុំថា "អើស! មនុស្សជាងមួយលាននាក់ស្លាប់ទៅហើយ ខ្ញុំប្អូននាក់ទៀតអត់អីទេ ស្លាប់ទៅចុះ!" ។ ដូច្នេះចំពោះអាយុជីវិតមនុស្សនិងអាយុជីវិតប្រជាជន កាលណានឹកដល់អាយុជីវិតមនុស្សដែលស្លាប់បាត់បង់ទៅក្នុងរបបនេះ អាយុជីវិតខ្ញុំមួយអត់ការ ។ ខ្ញុំគិតចឹង ។

នេះចំពោះអាយុជីវិតខ្ញុំ ខ្ញុំឲ្យតម្លៃប៉ុណ្ណឹង ។ ដូច្នេះ ក្នុងមួយឆ្នាំហ្នឹងខ្ញុំធ្វើអីអត់កើត ទេរហូតៗ ដេកសំកុក ។ ចុងបញ្ចប់ខ្ញុំនឹកឃើញវិធីមួយគឺសែនសុំទោសជនរងគ្រោះ សែនសុំទោសឪពុកម្តាយដែលបង្កើតខ្ញុំមក ប្រាថ្នាឲ្យកូនល្អ ខ្ញុំខ្លួនឯងក៏ប្រាថ្នាសងគុណមាតាបិតារកផ្លូវល្អ ដល់ចុងបញ្ចប់ធ្លាក់ទៅលើផ្លូវអាក្រក់ ។

ខ្ញុំបង្កើតវិធីមួយ ដើម្បីលួងអារម្មណ៍ខ្លួនឲ្យបានស្ងប់បន្តិច គឺសែនសុំទោស មុនដំបូងគ្រាន់តែសុំទោសម្តាយឪពុកខ្ញុំ ហើយនិងគ្រូបាអាចារ្យខ្ញុំទេ ដល់យូរទៅវាជាការសែនសុំទោសជាតិប្រជាជនទាំងមូល ។ រាល់ថ្ងៃ ១៧ វិច្ឆិកា ដែលជាថ្ងៃកំណើតខ្ញុំ រាល់ឆ្នាំឲ្យតែថ្ងៃ ១៧ វិច្ឆិកា ខ្ញុំមិនដែលធ្វើអីកើតទេ ។ ខ្ញុំតែងធ្វើស្អីមួយបន្តិចបន្តួចសម្រាប់ជាការរំឭកនឹកដល់វិញ្ញាណក្ខន្ធ...

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី៧ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ១០ [បន្ទាត់១៩-២៥]

ខ្ញុំសូមជម្រាបលោកចៅក្រមដោយស្មោះថា ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវលើឧក្រិដ្ឋកម្មដែលធ្វើទារុណកម្មមនុស្សនេះ ។ ចម្លើយដែលបានមកពីទារុណកម្មទាំងប៉ុន្មានធ្លាក់ទៅលើអាយុជីវិតអ្នកផ្សេងទៀតក៏ខ្ញុំទទួលដែរ ខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ ។ គ្រាន់តែនេះ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនលោកចៅក្រម

អំពីការពិតដែលកើតមាននៅទីនោះ។ ទោះបីខ្ញុំ ក្នុងឋានៈខ្ញុំតាំងខ្លួនជាស្នងការម្នាក់ ដែលបញ្ជាទៅលើអធិការក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំនៅតែទទួល ខុសត្រូវថាឧក្រិដ្ឋកម្មនេះវាកើតពីខ្លួនខ្ញុំ។ សូមទោស ខ្ញុំងាកទៅឃើញមុខលោក ជុំ ម៉ី ខ្ញុំអត់បានទៅវ៉ៃ លោក ជុំ ម៉ី ទេ មិត្ត សេងគាត់វ៉ៃលោក ជុំ ម៉ី តែខ្ញុំបញ្ជាឲ្យនៅលើហ្នឹង ខ្ញុំសូមទោសលោក ជុំ ម៉ី។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី៧ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ១៩ [បន្ទាត់៦-១១]

ឧក្រិដ្ឋកម្មក្នុងការកម្ទេចមនុស្សទោះបីគេសម្រេចពីខាងលើមកទុកជាគោលការណ៍ហើយក៏ដោយ ក៏ពេលជំទាស់ណាមួយខ្ញុំធ្វើវាល់ពេល។ ដូច្នេះឧក្រិដ្ឋកម្មនេះគឺវានៅលើខ្ញុំដដែល។ ដូច្នេះហើយបានជាពេលម្សិលមិញខ្ញុំនិយាយថា វិញ្ញាណក្ខន្ធជនរងគ្រោះទាំងអស់ដែលបាត់បង់ជីវិតនៅអមលាំង ខ្ញុំនៅតែសុំខមាទោស។ ខ្ញុំនៅតែរំឭកឈ្មោះឡើងវិញ ដើម្បីសរសេរសៀវភៅមួយនេះពីបញ្ហាកម្ទេច។ ខ្ញុំអត់គេចអំពីឧក្រិដ្ឋកម្មដែលត្រូវធ្លាក់មកលើក្បាលខ្ញុំទេ ខ្ញុំទទួល ប៉ុន្តែការពិតវាបែបនេះ។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី៧ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ២៩ [បន្ទាត់១២-២៣]

ខ្មោចជនរងគ្រោះដែលសម្លាប់នៅមន្ទីរ-១៣ វាអត់ដែលទៅណាឆ្ងាយអំពីទីតាំងរបស់មន្ទីរ-១៣ ហ្នុងទេ យ៉ាងច្រើនមួយរយម៉ែត្រ។ ដូច្នេះមន្ទីរ-១៣ វាមានកន្លែងវាបី។ គឺកន្លែងទីមួយនៅថ្មគុប ត្រង់ម្តុំអន្លង់វែង កន្លែងទីពីរគឺនៅ តាលាវ ដែលយើងខ្ញុំកម្ទេចឬហៅថា "សម្លាប់" តិចបំផុត ហើយកន្លែងទីបីនៅត្រពាំងត្រោប ភូមិត្រពាំងត្រោប ក៏ចន្លោះស្ទឹងនិងត្រពាំងប្រាប។ ភ័ស្តុតាងដែលនៅសល់វាអាច បញ្ជាក់បានថា ខ្មោចហ្នឹងវាមានអាយុពីអង្កាល់មក? ហើយវាមានចំនួនប៉ុន្មានច្បាស់លាស់? សម្រាប់បញ្ជាក់នូវសេចក្តីដែលខ្ញុំសារភាពការស្មោះត្រង់ជូនជាតិប្រជាជនរបស់ខ្ញុំ។ ឯចំណែកសពផ្សេងទៀត នៅកន្លែងផ្សេងទៀត វាជាសពរបស់មនុស្សខ្មែរ ជាសពខ្មែរដែលស្លាប់ទៅដោយសារស្នាដៃបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា។ ខមាទោស ខ្ញុំសុំខមាទោសដដែល អត់ប្រកែកទេ ក៏ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនេះខ្ញុំក៏សម្តែងការសោកស្តាយប៉ុណ្ណោះ ហើយនិងរំលែកទុក្ខចំពោះក្រុមគ្រួសារញាតិមិត្តនៃសព។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី៩ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៤៤ [បន្ទាត់២១-២៥] ដល់ទំព័រ៤៥ [បន្ទាត់១-៧]

លោកប្រធានជាទីគោរព! ការសោកស្តាយ ការឈឺចាប់ វាអត់ស្រាកស្រាន្តទេ វាអត់ស្ងប់ទេ។ វាអត់ស្ងប់ទេ។ កាលណានឹកដល់រឿងចាស់ ខ្ញុំនៅស្មោះត្រង់នឹងវិប្បដិសារីរបស់ខ្ញុំជានិច្ច។ ខ្ញុំមិនក្បត់វិប្បដិសារីរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមិនលុបបំបាត់វិប្បដិសារីខ្ញុំនេះចោលទទេៗទេ ខ្ញុំចងចាំជានិច្ច។ ខ្ញុំឈឺចុកចាប់ណាស់ ខ្ញុំតែងតែនិយាយថា សម្រេចខុសគឺសម្រេចតែមួយដង្ហើមទេ តែរងទុក្ខ រងការឈឺចាប់ រងការសោកស្តាយមួយជីវិត ។ ដូច្នេះការដែលខ្ញុំឱនក្បាលចូលមកទទួលជំនុំជម្រះនេះ គឺជំនុំជម្រះចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មដែលខ្ញុំធ្វើ។ ខ្ញុំមិនឆ្លើយទម្លាក់កំហុសទាំងស្រុងនៅលើមេទេ ទៅលើមេខ្ញុំទេ ហើយក៏មិនទម្លាក់កំហុសទៅលើកូនចៅខ្ញុំដែរ។ មានន័យថា ខ្ញុំអត់គេចយករួចខ្លួនទេ។

ឧក្រិដ្ឋកម្មនេះ ថ្វីត្បិតតែមានតួនាទីរបស់មេ ក៏វាមានតួនាទីរបស់ខ្ញុំដែរ នៅស-២១ឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់ខ្ញុំទទួលតែម្នាក់ឯង គ្មានគេច គ្មានទម្លាក់កំហុសទៅលើកូនចៅទាល់តែសោះ កំហុសឧក្រិដ្ឋកម្មទូទាំងប្រទេស ដូចដែលខ្ញុំបានថ្លែងការណ៍នៅពេលបើកសវនាការនេះអ៊ីចឹង។ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្ត ចំពោះការវិនាសហិនហោចរបស់ប្រជាជនកម្ពុជាយើងទាំងមូល ខ្ញុំរំលែកទុក្ខវេទនា សុំរំលែកទុក្ខ។

ជនរងគ្រោះបីរូបនៃមន្ទីរ ស-២១ គឺលោក វ៉ាន់ ណាត (ស្តាំ) លោក ជុំ ម៉ី(កណ្តាល) និង លោក ប៊ូ ម៉េង (ឆ្វេង) ទទួលសៀវភៅសាលក្រមរបស់អង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូងក្នុងសំណុំរឿង ០០១ ប្រឆាំងនឹង កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច នៅថ្ងៃទី១២ ខែសីហា ឆ្នាំ២០១០។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី៩ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៤៦ [បន្ទាត់២-១២]

ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតបន្តទៅទៀត។ ការអនុវត្តនយោបាយនេះនៅទូទាំងប្រទេស ក៏ដូចជានៅស-២១។ នៅស-២១ វាមានឧក្រិដ្ឋកម្មទៅលើមនុស្ស យ៉ាងតិចណាស់ក៏មួយម៉ឺនពីរពាន់បីរយប៉ែតសិប (១២៣៨០)នាក់ដែរ នៅទូទាំងប្រទេស ខ្ញុំមិនទាន់មានតួលេខច្បាស់លាស់ទេ តែខ្ញុំជឿថាជាងមួយលាននាក់ នេះជាការអនុវត្តមាគ៌ានយោបាយខុស។ ខុសនេះខ្ញុំខុសនឹងគេដែរ មិនមែនរឿងមេតែម្នាក់ឯងទេ មានតួនាទីរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងនុំង ទូទាំងប្រទេស តួនាទី

របស់ខ្ញុំក្នុងឋានៈជាសមាជិកបក្សម្នាក់ ខ្ញុំអត់ចោលទេ ការទទួលស្គាល់កំហុសនេះ កំហុសនេះគឺពិតជាកំហុសក្នុងការអនុវត្តមាគ៌ានយោបាយហើយ។ នៅស-២១ កំហុសនេះកំហុសនៃការអនុវត្តមាគ៌ានយោបាយរបស់បក្ស ដែលជាមាគ៌ាមហាឧក្រិដ្ឋ ដូចខ្ញុំបានបញ្ជាក់ព្រឹកមិញអ៊ីចឹង ឧក្រិដ្ឋជាងមាគ៌ារបស់ពួកអាក្រុមបួននាក់នៃមហាបដិវត្តន៍វប្បធម៌ចិនតទៅ ធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់អាយុជីវិតមនុស្សជាងមួយម៉ឺននាក់។ ខ្ញុំចាំអត់ភ្លេចទេរឿងអស់ទាំងនេះ។ នេះសូមសារភាពជូនតុលាការ ជូនជាតិប្រជាជនកម្ពុជា ឲ្យលោកយល់បញ្ហានេះ។ នេះខ្ញុំអត់ចោលទេវិប្បដិសារី។ វិប្បដិសារីគឺក្នុងការអនុវត្តមាគ៌ានយោបាយខុសនេះឯង នេះខ្ញុំសុំបញ្ចប់ប៉ុណ្ណេះ។

សាលសវនាការនៃ អ.វ.ត.ក ថ្ងៃទី២៩ មិថុនា ឆ្នាំ២០០៩ ជាពេលដែលលោក វ៉ាន់ណាត អ្នករស់រានមានជីវិតពីមន្ទីរ ស-២១ ផ្តល់សក្ខីកម្មក្នុងសំណុំរឿង ០០១។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី១៧ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៦៧ [**បន្ទាត់២-៩**]

សូមសរុបមកវិញ រូបថតដែលខ្ញុំអង្គុយបង្រៀនឯកសារហ្នឹង បើមើលឥឡូវនេះទៅវាហាក់ដូចជា ជំនាន់នោះ ខ្ញុំវាសម្បើមណាស់ ភ្ញាក់រំឭកវណ្ណៈ។ ក៏ប៉ុន្តែតាមពិត ដល់មើលឥឡូវ វិភាគឲ្យមែនទែន គឺជារូបថតមួយគួរឲ្យខ្មាសអៀន គួរឲ្យតក់ស្លុតនឹងឧក្រិដ្ឋកម្មដែលខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តទៅលើមនុស្ស ជីវិតមនុស្សមួយម៉ឺនពីរពាន់បីរយប្លាយនាក់។

ដូច្នេះ ខ្ញុំសូមទទួលទាំងអស់ ឧក្រិដ្ឋកម្មនៅស-២១ ទាំងប៉ុន្មាន។ ទន្ទឹមនេះ ខ្ញុំជំពាក់បក្ខជនម្នាក់ខ្ញុំតក់ស្លុតនឹងការបាត់បង់អាយុជីវិតប្រជាជនកម្ពុជាជាងមួយលាននាក់។ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្តចំពោះការបាត់បង់អាយុជីវិតប្រជាជនទាំងមួយលានជាងនាក់ ជារៀងរហូត។ ហ្នឹង ខ្ញុំសូមបញ្ចប់ប៉ុណ្ណេះ។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី០១ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៧០ [**បន្ទាត់៩-១៦**]

ជម្រាបប្រសាសន៍លោក ម៉េង ចំពោះរូបលោកម្នាក់ ខ្ញុំក្តុកក្តួលណាស់ យើងធ្លាប់រស់នៅជាមួយគ្នាសុខភាពលោកល្អ ខ្ញុំតក់ស្លុតណាស់នៅពេលដែលជួបលោកពីអង្គាល់ថ្ងៃ២៨ កុម្ភៈ ២០០៨ នៅមុខលោកចៅក្រមស៊ើបអង្កេត។ ខ្ញុំចង់បំពេញបំណងរបស់លោកឲ្យច្បាស់ ក៏ប៉ុន្តែវាហួសសមត្ថភាពខ្ញុំ។ ការងារដាក់ស្លែងបែបនេះគេអ្នកធ្វើខាងក្រោម។ ក៏ប៉ុន្តែខ្ញុំសុំសន្និដ្ឋានជូនលោកថា ប្រពន្ធលោកប្រហែលជាអាចទៅឯបឹងជើងឯកឯណោះ នេះគឺខ្ញុំសុំសន្និដ្ឋានប៉ុណ្ណឹង។ ទន្ទឹមនេះខ្ញុំក៏ចង់ឲ្យកាន់តែច្បាស់ទៅទៀត សុំអង្វរកចិត្តលោកសាកសេចក្តីមេត្តាដល់មិត្តហ៊ុយ ទៅសួរវា បើសិនជាវាអាចជួយលោកប្រហែលជាមានប្រសិទ្ធភាពជាងខ្ញុំ នេះខ្ញុំសុំជម្រាបប៉ុណ្ណឹង។ សូមលោកមេត្តាទទួលនូវសេចក្តីគោរពរបស់ខ្ញុំចំពោះវិញ្ញាណក្ខន្ធប្រពន្ធលោក។ នេះខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនប៉ុណ្ណេះ។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី០១ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៧២ [**បន្ទាត់១១-២១**]

នេះខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនជាតិប្រជាជនកម្ពុជាថា ឧក្រិដ្ឋកម្មនេះធ្ងន់ធ្ងរណាស់ វាជាឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់អ្នកខាងលើក៏ពិតមែន ក៏ប៉ុន្តែកម្លាំងអ្នកខាងក្រោមដែលជាបក្ខជនវានៅមានក្នុងនុំង ក្នុងទូទាំងប្រទេសមនុស្សអស់ជាងមួយលាននាក់។ ខ្ញុំក្នុងឋានៈជាបក្ខជនមួយរូប ខ្ញុំអត់គេចទេ សុំទទួលខុសត្រូវចំពោះខាងផ្លូវចិត្តចំពោះវិញ្ញាណក្ខន្ធទាំងអស់។ ដោយឡែកនៅមន្ទីរ ស-២១ ជីវិតមនុស្សជាងមួយម៉ឺននាក់ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវច្បាប់ អោនក្បាលជូន អ.វ.ត.ក ជំនុំជម្រះខ្ញុំតែម្នាក់ឯងក្នុងក្របខណ្ឌមន្ទីរ ស-២១ គ្មានឲ្យទាក់ទងដល់កូនចៅណាទេ។ នេះខ្ញុំទទួលប៉ុណ្ណឹងទាំងស្រុង។ ហើយវិញ្ញាណក្ខន្ធអ្នកទាំងអស់នោះ បានអធិដ្ឋានជូនគេជាប់លាប់ជាប្រចាំខ្ញុំអត់ភ្លេចទេ។ ដូច្នេះខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ប៉ុណ្ណឹង។ និយាយនេះដើម្បីមិនមែនគេចកែអំពីទារុណកម្ម អំពីឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ខ្លួនទេ និយាយលាតត្រដាងឲ្យវាឃើញថា ទទួលស្គាល់ឧក្រិដ្ឋកម្មត្រឹមកម្រិតណា? ហើយនេះខ្ញុំសូមបញ្ចប់ប៉ុណ្ណេះ។

អគារ "គ" នៃមន្ទីរ ស-២១ នៅឆ្នាំ១៩៧៩។ រូបថតនេះដកស្រង់ចេញពីសំណុំឯកសារនៃសំណុំរឿង ០០១ និងត្រូវបានដាក់ជាភ័ស្តុតាងជូនអង្គជំនុំជម្រះក្នុងអំឡុងពេលសវនាការ។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី០២ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៦៦ [បន្ទាត់១៨-២៥] ដល់ទំព័រ ៦៧ [បន្ទាត់១-៣]

ជម្រាបប្រសាសន៍លោកប្រធាន ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់តាមដែលការខ្ញុំបានស្តាប់សក្ខីកម្មរបស់លោក នង ចាន់ផល នេះ។ ដំបូងខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ថា សក្ខីកម្មនេះវាបញ្ជាំងឲ្យឃើញទុក្ខវេទនា ការនិរាសប្រាសព្រាត់របស់លោក នង ចាន់ផល ពិតប្រាកដមែន។ ដំបូង នៅពេលដែលមុននឹងឃើញឯកសារជីវប្រវត្តិរបស់លោក នង ចិន ជាឪពុកលោក នង ចាន់ផល ខ្ញុំគិតថា ឧក្រិដ្ឋកម្មនេះវានៅក្រៅ ស-២១ ទេ។ ប្រហែលជាលោក នង ចិន រងទុក្ខវេទនានៅមន្ទីរនគរបាលមួយផ្សេងទៀត។ ដល់ឃើញប្រវត្តិរូបរបស់លោក នង ចិន ដែលចុះនៅលេខ TSL បានន័យថាទួលស្លែង លេខ 0529 ខ្ញុំទទួលស្គាល់ហើយថាលោក នង ចិន ពិតជាមកស្លាប់នៅកន្លែងនេះ។ ដោយឡែកម្តាយរបស់លោក នង ចាន់ផល អត់ទាន់ឃើញឯកសារអីទេ។ ដូច្នេះខ្ញុំសូមញែកបញ្ហានេះជាពីរ។ ទីមួយ បើសិនជាមានប្រវត្តិរូបអ៊ីចឹងមកទៀតនិយាយអំពីម្តាយ លោក នង ចាន់ផល លទ្ធភាពវាតែម្យ៉ាង គឺវាត្រូវស្លាប់ទាំងអ្នកមីង មុំ យៅ ហើយវាស្លាប់ទាំងលោក នង ចាន់ផល និងប្អូនផង។ ស-២១ អត់ដែលទុកកុមារទេ។ នេះខ្ញុំសូមជម្រាបលោកដោយត្រង់។ នេះលទ្ធភាពវាទៅអ៊ីចឹង។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៤ [បន្ទាត់២-៦]

ជម្រាបប្រសាសន៍លោកប្រធាន! សូមគោរពអង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូងជាទីគោរព! ឯកសារនេះខ្ញុំទទួលស្គាល់។ ទីមួយ ជាឯកសារនៅទួលស្លែង ដោយមាន TSL ជាភ័ស្តុតាងស្រាប់ ហើយទីពីរ អក្សរដៃខ្ញុំទទួលស្គាល់ទៀតថា ពិតជាអក្សរដៃបុគ្គលិករបស់មន្ទីរ ស-២១ ។ ទន្ទឹមនេះតាមរយៈអង្គសវនាការយើងនេះ ខ្ញុំសូមទោសដល់លោក នង ចាន់ផល ដែលពេលនោះខ្ញុំមិនទាន់ឃើញឯកសារ ខ្ញុំមានការខុសឆ្គងទៅលើគាត់ខ្លះ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំសូមបញ្ចប់ប៉ុណ្ណេះ។

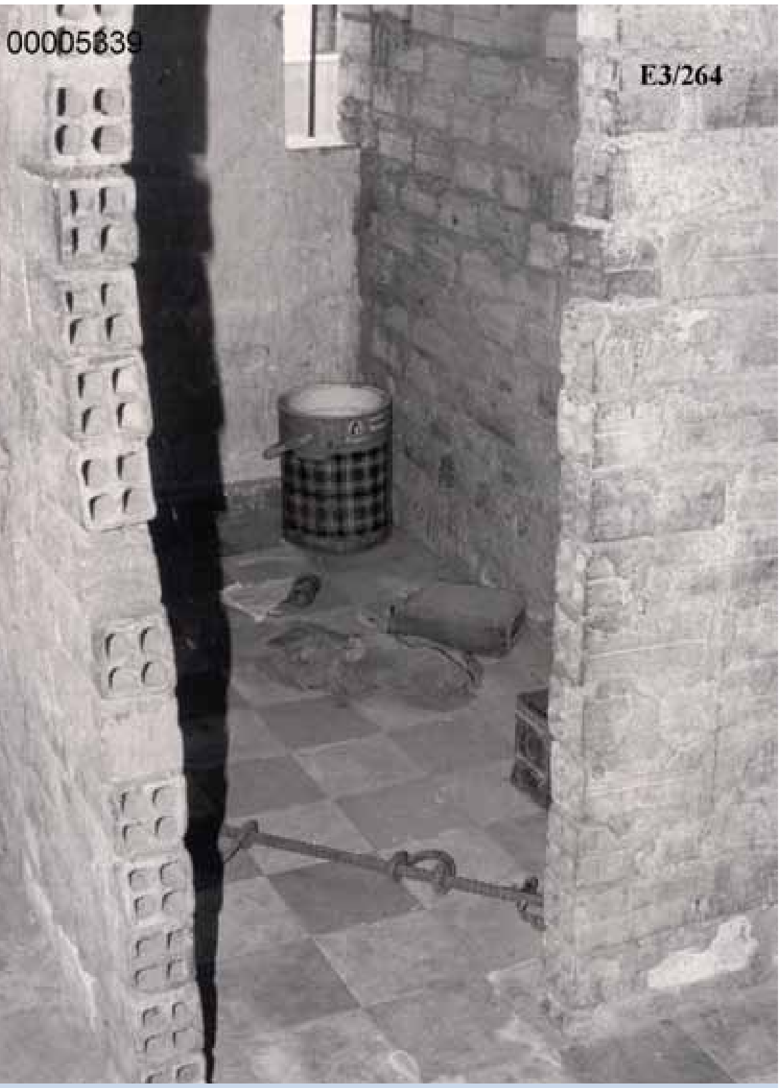

បន្ទប់តូចៗធ្វើពីឥដ្ឋនៅក្នុងអគារ "គ" នៃមន្ទីរ ស-២១។ រូបថតនេះដកស្រង់ចេញពីសំណុំឯកសារនៃសំណុំរឿង ០០១ និងត្រូវបានដាក់ជាភ័ស្តុតាងជូនអង្គជំនុំជម្រះក្នុងអំឡុងពេលសវនាការ។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៨០ [បន្ទាត់១៤-២១]

សរុបមកខ្ញុំជឿថា មិត្ត ម៉េត ជិន ម៉េត នេះ រងទុក្ខវេទនាដែលគេឃុំឃាំងសួរចម្លើយនៅកង ៤៥០។ ខ្ញុំនិយាយយ៉ាងនេះមិនមែនចង់បដិសេធឧក្រិដ្ឋកម្មខ្លួនឯងទេ ក៏ប៉ុន្តែការបញ្ជូនទៅ ស-២១ តែបញ្ជូនចូលទៅដល់អាមជ្ឈមណ្ឌល គុកនៅភ្នំពេញហើយ អត់ចេញទេ មិត្ត ម៉េត គឺមិត្តនៅនុំង ខ្ញុំយកទៅជើងឯកហើយ។

ដូច្នេះខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា មិត្តចេញ ពី៤៥០ ទៅចូលព្រៃស។ នេះគឺប៉ុណ្ណឹងដូច្នេះបានជាខ្ញុំពិបាកនឹងនេះ។ សរុបមកខ្ញុំមិនបដិសេធឧក្រិដ្ឋកម្មអីទេ ក៏ប៉ុន្តែចង់បញ្ជាក់ថា ការប្រតិបត្តិជំនាន់នុំងវាអ៊ីចឹងចេញពីកងពលឲ្យតែទៅចូលក្នុង ស-២១ ភ្នំពេញ ហើយអត់មានអ្នកណានៅរស់ទេ គ្មានសល់បានរស់ទេ ស្លាប់អស់ហើយ។ នេះខ្ញុំគ្រាន់តែសុំបញ្ជាក់ប៉ុណ្ណេះ សុំចប់។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី៩ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៣២ [បន្ទាត់១៦-១៧]

ជម្រាបប្រសាសន៍លោកមេធាវី! ចំពោះករណី មិត្តម៉េត ខ្ញុំអត់ទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្តទេ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវពេញមុខ ចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មនេះតាមផ្លូវច្បាប់ នេះខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ប៉ុណ្ណេះ។ សូមចប់។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី១៣ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៤១ [បន្ទាត់៩-១២]

លោកប្រធានជាទីគោរព! ខ្ញុំសូមជូនជាសេចក្តីសង្កេតដូចតទៅ៖ ទីមួយ ទុក្ខវេទនារបស់ប្រជាជនកម្ពុជាទូទាំងប្រទេសជំនាន់នោះ ខ្ញុំអត់គេចទេ ខ្ញុំពិតជាទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្ត។ ដោយឡែក ជនរងគ្រោះទាំងឡាយណាដែលបាត់បងជីវិតនៅមន្ទីរ ស-២១ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវទាំងពីរ ទាំងផ្លូវច្បាប់ទាំងផ្លូវចិត្ត។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី២២ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៤២ [បន្ទាត់២១-២២]

ខ្ញុំមិនទាមទារឲ្យកូនចៅណាម្នាក់មកជាមួយនឹងខ្ញុំនៅទីនេះប្រឈមមុខនឹងតុលាការទេ។ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវចំពោះមុខច្បាប់និងខាងផ្លូវចិត្តតែម្នាក់ឯងក្នុងក្របខ័ណ្ឌ ស-២១។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី១២ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៤០ [បន្ទាត់២-២៥] ដល់ទំព័រ ៤១ [បន្ទាត់១]

លោកប្រធានជាទីគោរព! សក្ខីកម្មរបស់អ្នកស្រី ប៊ូ ថុន វាចេញមកពីចិត្តក្លាហានរបស់គាត់ដែលនិយាយការពិត ហើយវាចេញមកពីទុក្ខវេទនាដែលនៅរ៉ាំរ៉ៃក្នុងខ្លួនគាត់ច្រើនឆ្នាំហើយ។ កូនអស់បីបួននាក់។ បីនាក់ស្លាប់ដោយមិនដឹងរឿង ហើយកូនចុងក្រោយត្រូវស្លាប់នៅក្នុងដៃក្នុងពេលរត់។ នេះក៏សន្មតថាអស់បួននាក់ទាំងស្រុង។ ខ្ញុំទទួលថាទាំងបួននាក់ ប្តីក៏អស់។ ខ្ញុំអត់និយាយ លើកកំហុសថានេះគឺមកពីអ្នកស្រីជាសមាសភាព១៧ មេសា ទេ។

ជាមាគ៌ាបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា មនុស្ស១៧ មេសា គេអត់យកប្រើទេ ក៏ប៉ុន្តែប្រហែលជា កុយ ធួន ធ្វើខុសមាគ៌ា។ ក៏ប៉ុន្តែ ការសម្លាប់មនុស្សដែលមាននៅក្នុងជួរហើយ វាជារឿងមួយស្ថិតនៅក្នុងអាណត្តិដែល ប៉ុល ពត កាន់កាប់។ ដូច្នេះ សម្រេចយកលោក ភោគ ហ៊ន យកចេញពីក្រសួងថាមពល ក៏អចិន្ត្រៃយ៍សម្រេច។ សូមបញ្ជាក់ថាក្រសួងថាមពលនៅពេលក្នុងឆ្នាំ១៩៧៦ ចាប់ពីពាក់កណ្តាលឆ្នាំ១៩៧៦ ទៅ ប្តូរអ្នកដឹកនាំហើយ មិនមែននៅលើបង វ៉ន្ន តទៅទៀតទេ គឺនៅលើបង អ៊ុក ហើយនិងមិត្តធុន។ ក៏ប៉ុន្តែ ប្តូរអ្នកណាក៏ដោយមាគ៌ាវានៅតែជាមាគ៌ារបស់បក្ស។ ដូច្នេះ កាលដែលយកលោក ភោគ ហ៊ន ចេញមកក៏ជាមាគ៌ាបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា ហើយប្រគល់មកគឺគ្មានប្រគល់ទៅណាទេ បញ្ជីមានច្បាស់ហើយ ភោគ ហ៊ន នៅចូលមក

ដល់ស-២១។ ដោយឡែកតែកុមារបីនាក់ដែលជាកូនរបស់លោក គោគ ហ៊ាន និងអ្នកស្រី ប៊ូ ថុន អត់មានបញ្ជីក៏ពិតមែន ខ្ញុំក៏ជឿដូច អ្នកស្រី ប៊ូ ថុន ដែរ ថាអត់ទៅណាទេ នៅនុំង។

ដូច្នេះ មួយឆ្នាំៗ អ្នកស្រីអញ្ជើញទៅបឹងជើងឯកអត់ខុសទេ កន្លែងហ្នឹង សពប្តីអ្នកស្រី សពកូនអ្នកស្រីគឺនៅទីនោះ។ កំហឹងឆ្លាយពេលនេះគឺពិតជាកំហឹងរបស់ប្រជាជនកម្ពុជាម្នាក់។ ក្នុងចំណោមប្រជាជនកម្ពុជារាប់លាននាក់ដែលបាត់បង់ប្តីសី កូនចៅ នៅពេលនោះ ខ្ញុំទទួល។ ទឹកភ្នែកនេះជាទឹកភ្នែកសុចរិត។ ខ្ញុំទទួលដោយគោរព បើសិននិយាយពីទោសកំហុសនិងការសោកស្តាយ ចង់ជាតិប្រជាជនកម្ពុជា ចង្អុលមុខខ្ញុំយ៉ាងម៉េច ថ្កោលទោសយ៉ាងម៉េច សូមអញ្ជើញចិត្តប្រជាជនកម្ពុជាលោកធ្វើចុះ។ បើសិនជាមានទំនៀមទម្លាប់ខ្មែរដូចជំនាន់ ក្រោយពីព្រះយីស៊ូគ្រីស្តសុគតទៅបន្តិច គេគប់ដុំថ្មទៅលើស្តេហ្វាន់ ទៅលើ អេចៃន។ ប្រជាជនកម្ពុជាលោកធ្វើអ៊ីចឹងចំពោះខ្ញុំក៏ខ្ញុំទទួលដែរ។ ជីវិតខ្ញុំមួយប្រៀបធៀបនឹងជីវិតប្រជាជនដែលបាត់បង់ជីវិតទៅនៅក្នុងពេលនោះរាប់លាននាក់ ខ្ញុំអត់មានឃើញជីវិតខ្ញុំថ្លៃថ្នូរអីទេ....

កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច អានសេចក្តីសុំអភ័យទោសចំពោះជនរងគ្រោះនៃ មន្ទីរ ស-២១ នៅក្នុងការធ្វើត្រាប់ឡើងវិញនៅទួលស្លែង នៅថ្ងៃទី២៧ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ២០០៨។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី១៧ សីហា ២០០៩
ទំព័រ៣៣ [បន្ទាត់៥-២២]

លោកប្រធានជាទីគោរព! ដំបូងខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតនិយាយទៅរកអ្នកស្រី លើហ្វឺរ ដូចតទៅ៖

ខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ថា ប្រវត្តិរូបរបស់ក្រុមគ្រួសារលោកស្រី វាជាសច្ចធម៌ប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលខ្ញុំនិយាយថា សច្ចធម៌ប្រវត្តិសាស្ត្រព្រោះវាមានលក្ខណៈអមតៈ។ បានន័យថា ពេលណាគេចង់ស្រាវជ្រាវអំពីទុក្ខវេទនារបស់ប្រជាជនខ្មែរ គេរត់ទៅរកឯកសាររបស់អ្នកស្រី លើហ្វឺរ នេះពិតប្រាកដ។ ដូច្នេះសច្ចធម៌ពិតប្រាកដវាប្លែកពីផ្កា។ ផ្កាវាមានអាយុកាលរបស់វា វាចេះរីកវាចេះរោយ ឯចំណែកសច្ចធម៌ប្រវត្តិសាស្ត្រ វាអត់ចេះរីកចេះរោយទេ វាជាសច្ចធម៌ជារៀងរហូត។ ទុកវេទនារបស់ប្រជាជនកម្ពុជាក្នុងនោះមានទុក្ខវេទនារបស់អ្នកស្រី លើហ្វឺរ ហើយនិងកូនៗ។ ជាសច្ចធម៌ប្រវត្តិសាស្ត្រដែលមនុស្សលោកបំភ្លេចមិនបាន។ នេះខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ប៉ុណ្ណេះ។

តទៅនេះខ្ញុំសូមជម្រាបបញ្ជាក់ជូនអ្នកស្រី លើហ្វឺរ ក៏ដូចជាជូនអង្គជំនុំជម្រះ ក៏ដូចជាជូនជាតិប្រជាជនកម្ពុជាថា ខ្ញុំអត់គេចទេ ខ្ញុំដាក់ខ្លួនជូនតុលាការវិនិច្ឆ័យ។ ឧក្រិដ្ឋកម្មនេះពិតជាមិនអាចអត់ឱនឲ្យបានជាតិ ប្រជាជនកម្ពុជា លោកចង្អុលមុខខ្ញុំយ៉ាងម៉េចចង្អុលចុះ ស្តីបន្ទោសខ្ញុំយ៉ាងម៉េចស្តីបន្ទោសចុះ ថ្កោលទោសយ៉ាងម៉េច ថ្កោលទោសចុះ។ ឯចំណែកតុលាការក៏មាននៅទីនេះស្រាប់ ដែលខ្ញុំប្រគល់ខ្លួនជូន។ ឧក្រិដ្ឋកម្មនៅ ស-២១ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវទាំងខាងផ្លូវច្បាប់ ទាំងខាងផ្លូវចិត្ត ឯចំណែកឧក្រិដ្ឋកម្មទូទាំងប្រទេសខ្ញុំទទួលខុសត្រូវតាមផ្លូវចិត្ត នេះសូមបញ្ជាក់ប៉ុណ្ណឹង។ ខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ មួយជំហានគឺអត់ប្រកែកទេ។ ចំពោះមុខនេះ គឺខ្ញុំសូមទោសអ្នកស្រី លើហ្វឺរ ហើយនិងបុត្រីដែលមានមុខនៅទីនេះ តាមរយៈនេះ ក៏ដូចសូមទោសស្រីមេម៉ាយទាំងអស់នៅកម្ពុជា ហើយនិងកូនកំព្រាទាំងអស់ដែលកំព្រាឪពុកនៅកម្ពុជាដែរ។ នេះខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនប៉ុណ្ណេះដោយគោរព។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី១៧ សីហា ២០០៩
ទំព័រ៥១ [បន្ទាត់២០-២៥] ដល់ទំព័រ ៥២ [បន្ទាត់១-៦]

លោកប្រធានជាទីគោរព! ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតនិយាយទៅរកកញ្ញា អ៊ុក នារី ដោយផ្ទាល់ ដូចតទៅ៖

ទីមួយ ខ្ញុំសូមលំឱនកាយចិត្តទទួលស្គាល់សក្ខីកម្មរបស់ អ៊ុក នារី ក្នុងឋានៈជាក្មេងកំព្រាមួយរូបដែលបាត់បង់ឪពុកនៅ ស-២១។ សក្ខីកម្មទាំងអស់នេះវាមានតម្លៃណាស់ វាជាឯកសារប្រវត្តិសាស្ត្រមួយសម្រាប់ក្មេងជំនាន់ក្រោយតទៅទៀតកុំឲ្យភ្លេច កុំឲ្យមនុស្សជាតិយើងវាធ្លាក់ទៅក្នុងឧក្រិដ្ឋកម្មបែបនេះតទៅទៀតនោះ ។ ទៅថ្ងៃមុខយើងអាចនឹងឮសក្ខីកម្មរបស់ក្មេងកំព្រាឪពុកជាច្រើនតទៅទៀត ខ្ញុំរង់ចាំទទួលស្តាប់ទាំងអស់។ នេះបញ្ហាទីមួយ។

បញ្ហាទីពីរគឺឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ ស-២១ ទៅលើជាតិប្រជាជនកម្ពុជា ខ្ញុំនិយាយហូរហែហើយ ក៏ប៉ុន្តែ ឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ខ្ញុំទៅលើអ្នកនៅរស់ដែលជាក្មេងកំព្រា ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថាអត់ប្រកែកទេ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវទាំងចំពោះមុខច្បាប់ ទាំងខាងផ្លូវចិត្តលើឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់នេះ នៅចំពោះមុខក្មេងកំព្រាគ្រប់រូបដែលមានមុខនៅទីនេះ ដែលបានដាក់បណ្តឹងប្បវេណីហើយក្តី ដែលអត់បានដាក់បណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីក្តី ខ្ញុំសូមទទួលខុសត្រូវចំពោះមុខ ច្បាប់និងខាងផ្លូវចិត្ត។ ខ្ញុំសូមគោរពបញ្ចប់សេចក្តីបញ្ជាក់របស់ខ្ញុំប៉ុណ្ណេះ ដោយគោរព។

សូមគោរព
យ៉ាងក្រៀមក្រំបំផុតចំពោះ
វិញ្ញាណក្ខន្ធ ប្រជាជនកម្ពុជា
ដែលបានស្លាប់ក្រោម
ទារុណកម្មដ៏សាហាវ
ព្រៃផ្សៃ នៃរបប
ប្រល័យពូជសាសន៍
កម្ពុជា
ប្រជាធិបតេយ្យ

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី១៧ សីហា ២០០៩
ទំព័រ៨៤ [បន្ទាត់៣-២៥]

លោកប្រធានជាទីគោរព! ដំបូងខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ថា ទុក្ខសោករបស់គ្រួសារ ហាមីល ទាំងមូល រួមទាំងទុក្ខសោករបស់គ្រួសារ ដូហ៊ើស វាកើតចេញមកពីមរណភាពរបស់ ឃែរី ហើយនិង ចន ដូហ៊ើស នៅ ស-២១។ ទុក្ខសោកនេះធំធេងនិងជ្រាលជ្រៅណាស់ ស្លាប់មនុស្សពីរនាក់នៅ ស-២១ វាបណ្ដាលឲ្យទុក្ខសោកគ្រួសារពីរ។ គ្រួសារមួយនៅ ណូវែលហ្សីឡង់ គ្រួសារមួយនៅអង់គ្លេស។ ទុក្ខសោករបស់ប្រជាជនកម្ពុជាធំធេង។ ទុក្ខសោករបស់គ្រួសារពីរនេះ វាជាវត្ថុមួយដែលបង្ហាញឲ្យឃើញថា ប្រជាជនកម្ពុជាគ្រប់រូបសុទ្ធតែរងទុក្ខរបៀបនេះ គ្រប់គ្នា។ ក្នុងឋានៈខ្ញុំជាអ្នកដឹកនាំ ស-២១ ខ្ញុំអត់គេចពីស្មារតីទទួលខុសត្រូវទេ ទទួលខុសត្រូវ ទុកឲ្យជនរងគ្រោះទាំងអស់និងក្រុមគ្រួសារលោកចង្អុលមុខខ្ញុំចុះ ដូច រ៉ូប៊ីត ធ្វើចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំមិនតូចចិត្តទេ។ អញ្ជើញចុះ។ នេះជាសិទ្ធិរបស់លោកហើយ ខ្ញុំទទួលដោយគោរព។

ក្នុងឋានៈខ្ញុំជាអ្នកទទួលខុសត្រូវចំពោះមុខឧក្រិដ្ឋកម្មបែបនេះ ខ្ញុំបាននិយាយជូនអង្គសវនាការ រួចមកហើយថា ទោះបីជាតិប្រជាជនលោកគំដុំថ្មខ្ញុំឲ្យស្លាប់ដូច ស្ដេហ្វាន ដែលបារាំងហៅថា អ៊ីចែន ក៏ខ្ញុំទទួល។ មិនមែនថាខ្ញុំអស់សង្ឃឹមនឹងជីវិតរកធ្វើអត្តឃាត គឺអត់ទេ ខ្ញុំអត់មានបំណងប្រាថ្នានោះទេ ក៏ប៉ុន្តែយើងមើល ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិ អ្នកដែលគេបំពេញភារកិច្ចមិនបានតាមបំណងទេ ដូចជា អេវ៉ែត វ៉ាហ្គុត អ្នកគំនូរ គូរមិនបានតាមចិត្តគាត់ គាត់កាត់ស្លឹកត្រចៀកបិទប៉ង់ស៊ីម៉ង់ត៍ ហើយគូររូបវិញតទៅទៀត។ នៅជប៉ុនថ្មីៗនេះ ប្រហែលជាមួយឆ្នាំពីរមុននេះ មានអ្នកឯកទេសម្នាក់ គេធ្វើអត្តឃាត ព្រោះមើលប្លង់ដែលបន្លំនោះមិនទាន់។

ដូច្នេះ ខ្ញុំផ្ទាល់ខ្លួនដែលធ្វើបដិវត្តន៍គឺដើម្បីរំដោះជាតិ។ ក៏ប៉ុន្តែចុងបញ្ចប់ទៅជាវិនាសអន្តរាយប្រទេសជាតិខ្លួនឯង។ ជីវិតមនុស្សស្លាប់ជាងមួយលាននាក់ មួយលាននាក់ស្លាប់ តើអ្នករងទុក្ខវេទនាដែលនៅសល់ប៉ុន្មាន។ ដូច្នេះ ខ្ញុំហ៊ានធ្វើ ខ្ញុំហ៊ានទទួលខុសត្រូវ ទោះបីជាប្រជាជនលោកដាក់ទោសខ្ញុំប៉ុនណា ក៏ខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ ដែលខ្ញុំចេញមុខមកបង្ហាញខ្លួន សុំទទួលការជំនុំជម្រះពីអង្គជំនុំជម្រះនេះ ក៏ដោយស្មោះដោយស្ម័គ្រ ដោយឈឺចាប់នឹងកំហុសរបស់ខ្លួន នេះគឺនិយាយទៅតាមពិត អត់មានកែកាឡៃថាយកពាក្យមកដោះសារដើម្បីបូរបាច់ស្អី គឺអត់មានទេ។ នេះគឺជាសុទ្ធចិត្តដែលខ្ញុំសូមលំឱនចំពោះជាតិប្រជាជនកម្ពុជាទាំងមូលមកដាក់ខ្លួនចំពោះមុខតុលាការនេះ ប៉ុណ្ណេះ។ សូមគោរពបញ្ចប់ប៉ុណ្ណេះ។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី១៨ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ២៧ [បន្ទាត់២-១៨]

លោកប្រធានជាទីគោរព! ដំបូង ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតលោកប្រធានថ្លែងសេចក្ដីគោរពយ៉ាងជ្រាលជ្រៅបំផុតចំពោះលោកជំទាវ មាស កេត ដែលលោកចាស់ហើយ លោកបានអញ្ជើញមកនៅទីនេះ។ នេះជាកិត្តិយសមួយសម្រាប់ខ្ញុំ។ លោក ជំទាវ មាស កេត ចាស់ជាងម្ដាយខ្ញុំបីឆ្នាំ។ លោកអញ្ជើញមក ខ្ញុំសូមអរគុណ ហើយសូមថ្វាយបង្គំលោកពីចម្ងាយ។ នេះជារឿងមួយ។ ឯចំណែករឿង ដូឡុង រង្សី ខ្ញុំដឹងតាំងពីខ្ញុំនៅធ្វើអាអនុប្រធានម្លេះ។ ខ្ញុំស្គាល់សំឡេង រង្សី តាំងពីខ្ញុំនៅជាប់គុកឮសូរសំឡេងតាមវិទ្យុ។ ដូច្នេះ ដូឡុង រង្សី ចូលមកដល់ ស-២១ ខ្ញុំអត់បានទៅអើតមើលមុខគាត់ យ៉ាងម៉េចទេ ខ្ញុំឃើញដែលខ្ញុំឡើងធ្វើប្រធានហើយ ឯកសារគឺចប់បាត់ហើយ។ ពេលនោះ ខ្ញុំជម្រាបដោយត្រង់ ខ្ញុំស្មានតែមកជាប់តែ រង្សី ទេ លឹមគី ម៉ារី គេនៅឯស្រុកបារាំងឯណោះ។ ដល់ក្រោយមក ខ្ញុំឃើញទាំងពីរនាក់ជាប់ពីអង្គាល់។ នេះពីរឿងផ្ទាល់ខ្លួនខ្ញុំ ដែលដឹងអំពីរឿងនេះ។ ដោយឡែកសក្ខីកម្មរបស់ អង់តូនីញ៉ា ជាសក្ខីកម្មរស់ ជាព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្ររស់ជាទុក្ខវេទនារបស់ក្រុមគ្រួសារមួយដែលបាត់បង់មនុស្សពីរនាក់។ នេះវាជាឯកសារប្រវត្តិសាស្ត្រដែលមានលក្ខណៈអមតៈ   ដែលអាចទុកជាកេរដំណែលឲ្យអ្នកស្រាវជ្រាវជំនាន់ក្រោយលោកដឹងថា ឧក្រិដ្ឋកម្មជំនាន់នេះវាយ៉ាងម៉េច ប៉ះពាល់ដល់គ្រួសារណាខ្លះ គ្រួសារនីមួយៗ វាមានការចុកចាប់ប៉ុនណា ខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ថា នេះជាការពិត។ ដោយឡែកចំពោះរូបខ្ញុំ ខ្ញុំនៅតែរក្សាពាក្យដដែល អត់វៀចវេរស្មារតីទទួលខុសត្រូវចំពោះមុខឧក្រិដ្ឋកម្មនេះទេ។ សូមជម្រាបលោកជំទាវដោយស្មោះ។ សូមជម្រាបអ្នកស្រីដោយស្មោះ។ សូមគោរព សូមចប់។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី១៨ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៤១ [បន្ទាត់១៤-២១] ទំព័រ៤២ [បន្ទាត់៣-១០]

ជម្រាបប្រសាសន៍លោកប្រធាន! ការទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្តដែលយើងខ្ញុំធ្វើទៅបានយ៉ាងម៉េចធ្វើទាំងអស់។

ទីមួយ គឺមិនក្បត់នឹងវិញ្ញាណក្ខន្ធអ្នកដែលស្លាប់ទេ។ អ្នកណាដែលស្លាប់ទៅនៅ ស-២១ ទទួលទាំងអស់ថា គេពិតជាស្លាប់នៅទីនោះមែន។ គេស្លាប់ដោយទារុណកម្មមុននឹងទៅស្លាប់ ក៏យើងខ្ញុំទទួល ហើយទទួលរាយការណ៍ជូនជាតិ ប្រជាជនកម្ពុជាទាំងអស់ថារឿងនេះវាសាហាវ គឺទទួលបែបនេះ។ ហើយថ្មីៗនេះ អង្គសវនាការឃើញហើយ ដើមបណ្ដឹងរដ្ឋប្បវេណីតាំងពីអ្នកស្រី ប៊ូ ថុន រហូតមកដល់ពេលនេះ ខ្ញុំទទួលឲ្យគេបន្ទោស ឲ្យគេថ្កោលទោស ហើយទទួលស្គាល់នូវទុក្ខវេទនារបស់គេទុកជាព្រឹត្តការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ទាំងអស់នេះហើយ ដែលយើងខ្ញុំយល់ថាជាការទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្តដែលត្រូវតែធ្វើជាដំបូង។ នេះខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនប៉ុណ្ណេះ។

សូមគោរពលោកប្រធាន! ជនរងគ្រោះឈ្មោះ ចិន សៀ អតីតកម្មាភិបាលមកពីហាណូយ ហើយជាអតីតកម្មាភិបាលដែលជួយការងារនៅសាលា គ-៩២ ក្រោយមកមកជាប់នៅបឹងត្របែក ហើយត្រូវគេចាប់បញ្ជូនមក ស-២១ យើងខ្ញុំទទួលស្គាល់។ ឯកសារ ស-២១ នៅទីនេះជាភ័ស្តុតាងស្រាប់ យើងខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ។ គ្រាន់តែសូមបញ្ជាក់បន្តិចថា ប្រវត្តិសាលា គ-៩២ នេះ ខ្ញុំដឹងជាសាលាដែលលោកគ្រូ សុន សេន មេខ្ញុំគាត់ធ្វើកាលគាត់នៅជាសហប្រធានភូមិភាគ

រូបគំនូរគូរដោយលោក វ៉ាន់ ណាត អ្នករស់រានមានជីវិតពីមន្ទីរ ស-២១ ដែលដាក់តាំងនៅជញ្ជាំងនៃសារមន្ទីរ ទួលស្លែង។ រូបថតនេះដកស្រង់ចេញពីសំណុំឯកសារនៃសំណុំរឿង ០០១ និងត្រូវបានដាក់ជាភស្តុតាងជូនអង្គជំនុំជម្រះក្នុងអំឡុងពេលសវនាការ។

ឧត្តរ។ ដូច្នេះ ព្រឹត្តការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលខ្ញុំសូមបញ្ជាក់បន្ថែមប៉ុណ្ណឹង ដើម្បីបញ្ជាក់ថា វិញ្ញាណក្ខន្ធលោក ចិន សៀ ហៅ ហាន ពិតជាទៅស្លាប់នៅមន្ទីរ ស-២១ មែន។ នេះគឺបញ្ជាក់ ហើយទទួលស្គាល់និងទទួលខុសត្រូវចំពោះមុខច្បាប់ និងខាងផ្លូវចិត្ត ក្នុងមរណភាពរបស់លោក ចិន សៀ។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី១៨ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៨៥ [បន្ទាត់២-៩]

លោកប្រធានជាទីគោរព! ដំបូងខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ម្តងទៀតថា ខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ថាមិត្ត នេត ប៊ុនធី នេះមករងគ្រោះស្លាប់នៅមន្ទីរ ស-២១ មែន។ ចូលមកដល់មន្ទីរ ស-២១ នៅថ្ងៃ ២៤ ខែធ្នូ ១៩៧៨ នេះពិត។ ហើយរឿងរ៉ាវជាប្រវត្តិសាស្ត្ររវាងបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា និងកងទ័ពបូព៌ា ខ្ញុំបានបញ្ជាក់ជូនអង្គសវនាការអម្បាញ់មិញហើយ ខ្ញុំអត់និយាយតទៅទៀតទេ។ ទុក្ខសោករបស់យុទ្ធជននិងកម្មាភិបាលដែលប្រតិបត្តិការនៅខាងភូមិភាគបូព៌ាធំធេង។ ទុក្ខវេទនាដែលលោក នេត ផល្លី ហៅ ឆើត ផល្លី ធ្វើសក្ខីកម្មនៅមុខអង្គជំនុំជម្រះ នេះជាផ្នែកមួយនៃទុក្ខសោករបស់យុទ្ធជន និងកម្មាភិបាលភូមិភាគបូព៌ា ពីថ្ងៃ ១៧ មេសា រហូតដល់ថ្ងៃ៧ មករា ១៩៧៩។ ខ្ញុំសង្កេតឃើញសក្ខីកម្មក្នុងរយៈកាលនេះឈរនៅលើសេចក្តីពិតជាមូលដ្ឋាន។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី២០ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៣២ [បន្ទាត់១២-២៥] ដល់ទំព័រ ៣៣ [បន្ទាត់១-៥]

សូមគោរពលោកប្រធាន! ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់សាជាថ្មីឡើងវិញថា ទីមួយមិត្តភក្តិ មិត្តភក្តិចាស់ដែលធ្លាក់ទៅ ស-២១ ច្រើន ណាស់។ ម្នាក់នោះមិនមែនជាមិត្តភក្តិផង គាត់អាយុច្រើនជាងខ្ញុំ ប្រហែលជាលោក ជុំ ស៊ីរ៉ាត់ ស្គាល់ដែរ សាស្ត្រាចារ្យប្រវត្តិវិទ្យានៅលីសេស្គន់។ គិន អូន ធ្លាក់ទៅមុនគេ ហើយខ្ញុំអត់ដឹងទេ ទាល់តែឃើញសេចក្តីសារភាពមកបានខ្ញុំ ដឹងថា អ៊ូ! គិន អូន មកហើយ។ ដូច្នេះ ចំពោះបញ្ហាមិត្តភក្តិដែលខ្ញុំធ្លាប់ស្គាល់ ធ្លាប់គោរព ធ្លាប់ស្រឡាញ់ ខ្ញុំគេចមុខយកតែរួចខ្លួនទេ អត់បានទៅអើតទេ នេះជម្រាបដោយត្រង់។ នេះហើយដែលខ្ញុំហៅថា ក្បត់មិត្ត ក្បត់ភក្តិ។ ដូច្នេះ ជុំ ណារិត ក៏ចូលក្នុងជំពូកហ្នឹងដែរ គឺអ្នកណាមកប៉ុន្មាននាក់ក៏ខ្ញុំខំបំភ្លេច ខំគេច ខំធ្វើមិនដឹងនេះចំពោះមិត្តភក្តិ ខ្ញុំអត់មានលទ្ធភាពអីហ្នឹងជួយទេ ដូចលោកជ្រាបហើយ គោលការណ៍អ្នកណាដែលគេចាប់បញ្ជូនមកហើយ ចាត់

ទុកជាខ្មាំងនេះជាបញ្ហាមួយ។ ឯចំណែកបញ្ហាមួយទៀត លោកមានបញ្ហាអំមិញអំពីក្មេកបីម៉ឺនជាង ខ្ញុំទទួលស្គាល់បញ្ហានេះដោយសារបញ្ហានេះបានប៉ុន្មានថ្ងៃនេះ ខ្ញុំនិយាយថាទទួលទាំងអស់ សូមដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីលោកចង្អុលមុខខ្ញុំចុះ លោកថ្កោលទោសខ្ញុំចុះ លោកស្តីបន្ទោសយ៉ាងម៉េចក៏បានដែរ ខ្ញុំទទួល។ ផ្ទាល់ខ្លួនលោក លោកឃើញហើយអំមិញ លោកចង្អុលមុខខ្ញុំយ៉ាងម៉េច លោកថ្កោលទោសខ្ញុំយ៉ាងម៉េចខ្ញុំទទួលដោយញញឹម ខ្ញុំអត់ប្រកែក ហើយអត់តថ្លៃអីនឹងលោកមួយម៉ាត់ទេ។ នេះជាសុទ្ធចិត្តដែលខ្ញុំបើកជូនបងប្អូនជនរងគ្រោះទាំងអស់ដែលបាត់បង់ឳពុកម្តាយ ដែលបាត់បង់បងប្អូន។ រួចខ្ញុំរហូតដល់និយាយប៉ុន្មានថ្ងៃនេះ វាជ្រុលថែមទៀត ខ្ញុំសូមមិនរំឭកបញ្ហានេះទេ ជាតិ ប្រជាជនកម្ពុជា លោកឮហើយ។ ដូច្នេះ សូមលោកបញ្ជាក់ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនលោកដោយស្មោះត្រង់ ខ្ញុំអត់មានទឹកចិត្តគំនុំសងសឹកនឹងលោក គ្មានចិត្តចង់តបតនឹងលោក គ្មានចិត្តប្រកែកអីនឹងលោកទេ លោកស្តីបន្ទោសខ្ញុំ អញ្ជើញ ខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ ទទួលដោយស្មោះ អត់មានពន្យុះបន្សោក ទទួលហ្នឹង ទទួលដោយស្មោះនេះសូមបញ្ជាក់ជូនប៉ុណ្ណោះ ដោយស្មោះ។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី២៤ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៣៧ [បន្ទាត់១៥-១៧]

សូមគោរពលោកប្រធាន! ខ្ញុំទទួលស្គាល់ទុក្ខវេទនាទាំងអស់របស់អ្នកស្រី ជុំ នៅ ដែលរាយការណ៍ក្នុងរយៈពីពេលដែលអ្នកស្រី ជុំ នៅ ទៅរងទុក្ខវេទនានៅមន្ទីរព្រៃស ដែលហៅថា ស-២៤ រហូតដល់ថ្ងៃ ៧ មករា ១៩៧៧ ហើយ ក្រោយមកអ្នកស្រី ជុំ នៅ រត់ទៅជាមួយយើងខ្ញុំ ។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី២៥ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៤៩ [បន្ទាត់៥-២៥] ដល់ទំព័រ ៥០ [បន្ទាត់១-៨]

ដោយឡែកខ្ញុំ ជាអ្នកទទួលខុសត្រូវនៅមន្ទីរ ស-២១ ក្នុងឋានៈជាប្រធាននៃយន្តការឧក្រិដ្ឋនេះ ខ្ញុំនៅតែតាំងចិត្តដាច់ខាតថាទទួលខុសត្រូវគ្រប់ឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់ដែលកើតមាននៅ ស-២១ ទាំងខាងផ្លូវច្បាប់ ទាំងខាងផ្លូវចិត្ត។ ទីពីរ ខ្ញុំបាទ កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច មិនមែនជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើមន្ទីរសន្តិបាលទូទាំងប្រទេសទេ ក៏ប៉ុន្តែខ្ញុំបាទជាបក្ខជនម្នាក់របស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា។ ខ្ញុំនៅតែទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្តលើឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់ទៅជាតិ ប្រជាជនកម្ពុជាគ្រប់រូបក្នុងរបបនោះ ជាតិ ប្រជាជនកម្ពុជាធ្វើខ្ញុំយ៉ាងម៉េចធ្វើចុះ។ តទៅទៀត ខ្ញុំសូមនិយាយអំពីបញ្ហាជាក់ស្តែងខ្លះផ្ទាល់ខ្លួនខ្ញុំ នៅពេលដែលប្រឈមមុខនឹងជនរងគ្រោះ ស្ត្រីមេម៉ាយ កុមារកំព្រា។ ស្ត្រីមេម៉ាយច្រើនណាស់ដែលអញ្ជើញមកនៅទីនេះថ្កោលទោសខ្ញុំ ចង្អុលខ្ញុំ ខ្ញុំបានធូរចិត្តហើយ។ ខ្ញុំបានដាក់ខ្លួនឲ្យអ្នកផងឃើញថា ខ្ញុំទទួលស្គាល់ទោសឧក្រិដ្ឋរបស់ខ្ញុំហើយ។ តែសោកស្តាយដែរ ស្រីមេម៉ាយផ្សេងទៀតអត់បានមក.....

ខ្ញុំសូមគោរព សុំទោសស្ត្រីមេម៉ាយទាំងអស់អំពីចម្ងាយ រួមទាំងម៉ាដាម ចៅ សេង រួមទាំងអ្នក ប៉ាន់ ប៉ូលីន ផង។ ឯចំណែកប្រពន្ធ រត់គត់ ប្រហែលជាដាច់ពូជហើយ។ ដោយឡែកកុមារកំព្រាមកដាក់ពាក្យបណ្តឹងនៅទីនេះច្រើនគួរសម ប៉ុន្តែក៏នៅខ្លះទៀតមិនបានមកថ្លែងក្នុងសវនាការទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែមានអ្នកមិនដាក់ពាក្យមក បើតាមខ្ញុំបូកសរុបដប់នាក់ហើយ ដប់នាក់ហើយ គេអត់ដាក់ពាក្យបណ្តឹងមកទេ។ ដាក់ពាក្យបណ្តឹងឬមិនដាក់បណ្តឹងខ្ញុំនៅតែទទួលខុសត្រូវ ឱនកាយទទួលស្តាប់ ហើយ នៅតែជឿថា គេទទួលឥទ្ធិពលអាក្រក់ខាងផ្លូវចិត្ត ដូចលោកបណ្ឌិត ឈឹម សុធារ៉ា លោកមានប្រសាសន៍អ៊ីចឹង។ នេះជាឧក្រិដ្ឋកម្មមួយ ដែលទាមទារពេលវេលាយូរណាស់ដើម្បីដោះស្រាយ។ ដូច្នេះសរុបមក ស្នាដៃជានិក្ខេបបទរបស់ដុកទ័រ ឈឹម សុធារ៉ា ខ្ញុំអត់អីប្រកែកប្រណាំងទេ ទទួលស្គាល់ថាជាស្នាដៃ វិទ្យាសាស្ត្រ។ សូមគោរព ហើយសូមគោរពបងប្អូនទាំងអស់ដែលនៅទីនេះ។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី០២ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៦៤ [បន្ទាត់៦-២៥] ដល់ទំព័រ ៦៥ [បន្ទាត់១-៥]

ជម្រាបប្រសាសន៍លោកជំទាវ ការទទួលស្គាល់ពិរុទ្ធភាពរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងមន្ទីរ ស-២១ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា ស-២១ វាជាយន្តការមួយដែលមានមនុស្សច្រើន។ តាមតួលេខដែលយើងត្រូវស្គាល់ទាំងអស់គ្នាជាង ២០០០នាក់ រួមចំណែកធ្វើ ក៏ប៉ុន្តែមនុស្សអស់នោះត្រូវតែគោរពខ្ញុំតែម្នាក់គត់ ព្រោះនៅ ស-២១ ខ្ញុំជាតំណាងបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជានៅក្នុងមន្ទីរនេះ។ វាគ្រាន់តែគោរពទៅតាមជាន់ថ្នាក់។ ដូច្នេះបុគ្គលិកពិតប្រាកដទាំងឡាយណារបស់ ស-២១ ខ្ញុំពិតជាមានអំណាចទៅលើគេឲ្យប្រព្រឹត្តឧក្រិដ្ឋកម្មដោយខានមិនបាន។

គេអត់ហ៊ានប្រកែកទេ ហើយបញ្ជាខ្ញុំកម្រិតណាគេត្រូវតែធ្វើកម្រិតនេះ នេះជាបញ្ហាមួយ។ ឯបញ្ហាទីពីរទៀតដែលខ្ញុំឃើញថាឧក្រិដ្ឋកម្មដែលខ្ញុំអនុវត្តដោយផ្ទាល់ដៃ គឺចារលើឯកសារនេះជាបញ្ហាមួយសំខាន់ណាស់។ ពីលើនោះទៅទៀត គឺខ្ញុំបង្រៀន ខ្ញុំកម្ចាត់ទស្សនៈត្រឹមត្រូវ ខ្ញុំកសាងទស្សនៈឧក្រិដ្ឋទៅឲ្យគេ ដូចខ្ញុំបានជម្រាបលោកជំទាវរួចហើយ។ តាមខ្ញុំចាំការណែនាំរបស់ខ្ញុំពីថ្ងៃ ១៨ កុម្ភៈ ១៩៧៦ ខ្ញុំណែនាំគេថា "មនុស្សដែលបក្សចាប់មកហើយត្រូវកំណត់ថាជាខ្មាំង បើមិត្តមិនកំណត់ថាជាខ្មាំងទេ មិត្តសួរចម្លើយមិនចេញទេ"។ គេជាបញ្ញាជន គេឃើញមនុស្ស គេគិតតើគ្នាខុសអ៊ីចឹងមែនឬមិនមែន? មិនមែនយើងបណ្តោយឲ្យបញ្ញាជនគិតបែបនេះ យូរៗបញ្ញាជនអស់ហ្នឹងទៅជាមានទស្សនៈមួយប្រឆាំងនឹងបក្សខ្លួនឯង។ បើបញ្ញាជនទាំងអស់នោះគេប្រឆាំងនឹងបក្សខ្លួនឯងហើយ ខ្ញុំដែលទទួលខុសត្រូវពីលើហ្នឹងក៏ត្រូវទទួលទារុណកម្មដែរ ខានមិនបានទេ ខាងផ្លូវបក្សគឺខ្ញុំត្រូវទទួលខុសត្រូវអ៊ីចឹង។ ដូច្នេះការអប់រំនេះជាឧក្រិដ្ឋកម្មទីពីរ។ ឯចំណែកឧក្រិដ្ឋកម្មដែលខ្ញុំមើលជារួម គឺខ្ញុំកសាងអ្នកបន្តដៃ ដូចខ្ញុំបានជម្រាបលោកជំទាវអំមិញអ៊ីចឹង។ ខ្ញុំតែម្នាក់ឯងស្មោះត្រង់ជាមួយនឹងបក្សបានតែមួយទេ បើខ្ញុំកសាងអ្នកផ្សេងទៀតបាន២០ គេអរឧក្រិដ្ឋកម្មវាកាន់តែទូលាយនិងជម្រៅឲ្យគេ។ សរុបមក ពាក្យដែលខ្ញុំ

ថាធ្វើការម៉ត់ចត់ ពាក្យដែលថាខ្ញុំឧស្សាហ៍ ពាក្យដែលខ្ញុំថាព្យាយាម ខ្នះខ្នែងសព្វបែបយ៉ាងទាំងអស់នេះ។

បើនិយាយនៅក្នុងរដ្ឋាភិបាលមួយដែលស្នេហាជាតិពិតប្រាកដ វាជាគុណធម៌របស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំត្រូវតែទទួល ក៏ប៉ុន្តែដល់រដ្ឋាភិបាលនេះ វាជាយន្តការឧក្រិដ្ឋដ៏សែនឃោរឃៅសម្រាប់សតវត្សរ៍នេះ ការងារទាំងប៉ុន្មានដែលខ្ញុំធ្វើនេះ វាទៅជារឿងមួយរំឭកឡើងពេលណាគួរឲ្យឈឺចាប់ហើយនិងខ្មាសអៀនពេលនោះ។ នេះជម្រាបលោកជំទាវយ៉ាងនេះ។ ខ្ញុំសូមបញ្ចប់ចម្លើយខ្ញុំត្រឹមប៉ុណ្ណេះ។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី២ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩

ទំព័រ៦៦ [**បន្ទាត់៥-១១**] **ទំព័រ ៦៦** [**បន្ទាត់២៣-២៥**] **ដល់ទំព័រ ៦៧** [**បន្ទាត់១-៥**]

ជម្រាបប្រសាសន៍លោកជំទាវ វិប្បដិសារីរបស់ខ្ញុំមាន ហើយវាមានការវិវឌ្ឍន៍ ត្រង់ដែលសាស្ត្រាចារ្យ ស៊ីរ៉ូនី មើលខ្ញុំ ទាន់ឬមិនទាន់ ខ្ញុំមិនបានជាពិនិត្យពិច័យការសិក្សាវិភាគរបស់គាត់ទេ។ ចំណែកខ្ញុំ ខ្ញុំដឹងថាខ្ញុំមានការវិវឌ្ឍន៍ទៅមុខ ខាងវិប្បដិសារីរបស់ខ្លួនដែលបានប្រព្រឹត្តបទឧក្រិដ្ឋនៅក្នុងមន្ទីរស-២១។ លោកជំទាវឃើញនឹងភ្នែកស្រាប់ហើយ ជនរងគ្រោះពិតប្រាកដចង្អុលមុខខ្ញុំចុះ! ថ្កោលទោសខ្ញុំចុះ! ខ្ញុំអត់ហ៊ានប្រកែកនឹងគេមួយមាត់ទេ ខ្ញុំឱនលំទោន ទទួលការស្តីបន្ទោសដោយស្មោះ នេះវាវិវឌ្ឍន៍ទៅអ៊ីចឹង។

[....] ដូច្នេះវិប្បដិសារីវាមាននៅក្នុងអំពើប្រព្រឹត្តដូចដែលខ្ញុំនិយាយហូរហែមក ទោះបីជាតិប្រជាជនកម្ពុជា លោកដាក់ទោសខ្ញុំយ៉ាងម៉េច ខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ។ នេះវិប្បសារីវាស្តែងចេញមកពីអ៊ីចឹងទាំងអស់ឲ្យសូមទោស សូមទោស បើកទ្វារឲ្យសូមទោសម៉ោងណាខ្ញុំសូមទោសម៉ោងហ្នឹង។ ចង្អុលមុខខ្ញុំនៅក្នុងអង្គសវនាការក្តី នៅឯណាក្តី ខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ។ នេះវិប្បដិសារី វាស្តែងចេញមកអំពីមកអំពើដាក់ស្តែងបែបនេះ។ ហើយចុងបញ្ចប់ខ្ញុំនិយាយ នៅពេលដែលអ្នកជំនាញខាងចិត្តសាស្ត្រទាំងពីរ លោកសាស្ត្រាចារ្យទាំងពីរលោកនេះ ខ្ញុំថាសូមមេត្តាជួយផ្តល់យោបល់យ៉ាងម៉េចដល់ខ្ញុំផងឲ្យមនុស្សជាតិទាំងមូលលោកទទួលស្គាល់ខ្ញុំជាមនុស្សម្នានឹងគេផង។ នេះក៏ជាសម្តែងចេញអំពីការសោកស្តាយរបស់ខ្ញុំមកជាអំពើប្រព្រឹត្តជាក់ស្តែងរួចហើយ។ នេះសូមគោរពរាយការណ៍ជូនលោកជំទាវប៉ុណ្ណេះ។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី០២ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩

ទំព័រ៦៨ [**បន្ទាត់៣-១២**]

សរុបមក ទោះបីមានបាតុភាពយ៉ាងនេះក៏ដោយ ទោះបីមានចម្រៀងដូចដែលខ្ញុំបានធ្លាប់រាយការណ៍ជូនចៅក្រមស៊ើបអង្កេតក៏ដោយ អំពីរឿងអាគិញចង្រៃ ចម្រៀងឈ្មោះ អាគិញចង្រៃហ្នឹងក៏ដោយ។ បើពាក្យស្លោករបស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជាថា "បំណុលឈាមត្រូវតែសងដោយឈាមក៏ដោយ" ក៏ការទទួលភារកិច្ចជាប្រធានមន្ទីរនគរបាលតាំងពី ម-១៣ រហូតមក វាស្ថិតនៅក្នុងក្របខណ្ឌមួយដែលជៀសមិនរួច។ ហើយវាស្ថិតនៅក្នុងក្របខណ្ឌមួយ ដែលខ្ញុំអង្វរ-កគេដែលគេក៏សុខចិត្តមិនបង្ខំឲ្យខ្ញុំសម្លាប់មនុស្សដោយដៃឯង។ មិនទាមទារចាប់អ្នកនេះឬចាប់អ្នកនោះទាល់តែសោះ ទោះបីមានហេតុផលបែបនេះក៏ដោយ ក៏ឧក្រិដ្ឋកម្មដែលងងឹតងងល់បំផុត ខ្ញុំពិតជាទទួលថាវាពិតជាងងឹតងងល់មែន សកម្មភាពដែលខ្ញុំធ្វើចន្លោះពី ១៧ មេសា រហូតដល់ ៦ មករា ដោយចាប់ផ្តើមពី ១៨ សីហា ខ្ញុំ ៧៥ ខ្ញុំជាអនុប្រធាន ហើយពីខែមីនា ១៩៧៦ ខ្ញុំជាប្រធាន។ ដូច្នេះឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងនេះវាពិតជាងងឹតងងុល ខ្ញុំទទួលស្គាល់ពេញទី។ ខ្ញុំសូមបញ្ចប់សេចក្តីរាយការណ៍របស់ខ្ញុំប៉ុណ្ណេះ សូមគោរព។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី១៦ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩

ទំព័រ២៧ [**បន្ទាត់១៩-២៥**] **ដល់ទំព័រ ២៨** [**បន្ទាត់ ១-៥**]

ការអប់រំរបស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា ជនទាំងឡាយណាដែលគេចាប់បញ្ជូនទៅ ស-២១ ជាខ្មាំង ត្រូវតែកម្ទេច ព្រោះជាមនុស្សមានទោស ព្រោះជាមនុស្សប្រឆាំងនឹងគេ។

នៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយថាខ្ញុំសូមទោសជនរងគ្រោះ សូមទោសគ្រួសារជនរងគ្រោះរហូតដល់សូមទោសបុគ្គលិករបស់ខ្ញុំ។ ពេលនុ៎ងខ្ញុំអត់មានចាត់ទុកអ្នក ដែលស្លាប់ទៅទាំងអស់នុ៎ងថាជាឧក្រិដ្ឋជន ជាជនមានកំហុសត្រូវតែស្លាប់នោះទេ គឺបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជារបស់ខ្ញុំនេះវិញទេដែលជាជនឧក្រិដ្ឋ។ ដូច្នេះកំហុសដែលខ្ញុំធ្វើទៅលើជាតិប្រជាជនខ្ញុំ ខ្ញុំត្រូវតែសូមទោសដោយខានមិនបាន ព្រោះខ្ញុំដឹងខ្លួនថាខ្ញុំខុស ពិតជាខុស។ អត់យកអ្វីមកកែប្រែបានទេ គឺខ្ញុំសូមទោសដោយសុទ្ធចិត្ត។ អ្នកដែលគេមិនព្រមសូមទោសប្រជាជនកម្ពុជា គេនៅតែតាំងខ្លួនថាឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់គេជាការត្រឹមត្រូវ ស្នេហាជាតិ អាហ្នឹងវាជារឿងមួយដោយឡែក។ ដូច្នេះសូមជាតិ ប្រជាជនលោកថ្លឹងមើលចុះ តើខ្ញុំសូមទោសដោយសុទ្ធចិត្តឬក៏ជាការក្លែងបន្លំ សារជាតិវានៅត្រង់ហ្នឹង។ សារជាតិនៅហ្នឹងដែលខ្ញុំទទួលថា ជនដែលស្លាប់ទៅហ្នឹងគ្មានកំហុស គ្មានទោសពៃរ៍។ នេះខ្ញុំសូមទោស។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី១៦ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩

ទំព័រ២៩ [**បន្ទាត់១៨-២៤**] **ដល់ទំព័រ៣០** [**បន្ទាត់១-១០**]

ខ្ញុំបាននិយាយហើយថា ខ្ញុំធ្វើបដិវត្តន៍ដើម្បីរំដោះជាតិ ប្រជាជនខ្ញុំសងគុណជាតិ ប្រជាជនខ្ញុំ សងគុណមាតាបិតាខ្ញុំដែលខំបង្កើតខ្ញុំហើយនិងចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាខ្ញុំ តែបែរជាមកធ្លាក់ឲ្យជាតិ ប្រជាជនអន្តរាយរកទីបំផុតគ្មាន។ គ្រាន់តែអាយុជីវិតមនុស្សបាត់បង់រហូតទៅជាងមួយលាននាក់។ សេដ្ឋកិច្ចរលំរលាយ វប្បធម៌ខ្ទេចខ្ទី សព្វបែបយ៉ាងខ្ទេចទាំងអស់។ តើឲ្យខ្ញុំឆ្លើយទម្លាក់កំហុសទៅលើអ្នកណា ខ្ញុំកើតមកជាកូនប្រុស កើតមកជាអ្នកស្រលាញ់យុត្តិធម៌ ខ្ញុំឆ្លើយដាក់ទៅលើអ្នកណាមិនកើតទេ ទទួលស្គាល់ហើយថានេះ គឺជាស្នាដៃរបស់បក្ស

កុម្មុយនីស្តកម្ពុជាដែលក្នុងនោះមានខ្ញុំជាសមាជិកមួយរូប។ ដូច្នេះហើយ បានជាខ្ញុំនិយាយថា ឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់នៅកម្ពុជា ខ្ញុំសូមទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្តជាតិ ប្រជាជនខ្ញុំ លោកថ្កោលទោសយ៉ាងម៉េច លោកចង្អុលទោស មុខខ្ញុំយ៉ាងម៉េច លោកថាយ៉ាងម៉េច ថាចុះ។ ខ្ញុំទទួលដោយឱនលំទោន ហើយដោយស្មោះ។

ដោយឡែក ឧក្រិដ្ឋកម្មនៅ ស-២១ ដែលខ្ញុំជាប្រធាន ខ្ញុំទទួលតែម្នាក់ឯង អត់មានទាក់ទងនឹងកូនចៅណាម្នាក់ទេ ទាំងខាងផ្លូវច្បាប់ ទាំងខាងផ្លូវចិត្ត សូមទោសជនរងគ្រោះ សូមទោសក្រុមគ្រួសារជនរងគ្រោះ ទទួលសេចក្តីវិនិច្ឆ័យរបស់អង្គជំនុំជម្រះដោយស្មោះ។ នេះជាការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់ខ្ញុំ ចំពោះមុខប្រវត្តិសាស្ត្រជាតិ ដែលខ្ញុំបានចូលរួមទៅក្នុងអំពើខុសឆ្គងរួមមកហើយនោះ។ នេះជាបញ្ហាធំ ហើយនៅចុងបញ្ចប់ខ្ញុំបានសួរដែរ អ្នកជំនាញខាងចិត្តសាស្ត្រ ខ្ញុំសួរថា តើៗត្រូវឲ្យខ្ញុំធ្វើដូចម្តេច ដើម្បីឲ្យមនុស្សជាតិលោកទទួលខ្ញុំ ស្គាល់ខ្ញុំជាមនុស្សម្នាឡើងវិញ។ ខ្ញុំចោទបញ្ហានេះ។ ខ្ញុំចោទបញ្ហានេះជាប់ជានិច្ច។ នេះសូមជម្រាបបញ្ជាក់ជូនប៉ុណ្ណេះ។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី១៦ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៣៤ [**បន្ទាត់២-៧**]

នៅពេលដែលខ្ញុំសម្រេចចិត្តនេះ ខ្ញុំនឹកឃើញដល់វិញ្ញាណក្ខ័ន្ធមួយម៉ឺននាក់ជាង។ ខ្ញុំនឹងឃើញដល់ជីវិតកុមារដែលគេសម្លាប់ ហើយអាចសម្លាប់ដោយវិធីមួយគួរឲ្យខ្លើមរអើមបំផុត គឺចាប់ជើងគ្នាបោកនឹងក្បាលទៅនឹងគល់ឈើ។

ខ្ញុំតាំងចិត្តថាត្រូវតែទៅ ទៅដើម្បីលុតជង្គង់ថ្វាយបង្គំសូមទោសវិញ្ញាណក្ខន្ធទាំងអស់នោះ។ ហើយក៏ទៅដើម្បីអធិដ្ឋានចំពោះវិញ្ញាណក្ខន្ធអ្នកទាំងអស់នោះ ក្នុងឋានៈខ្ញុំជាគ្រីស្តស្មៀនមួយរូប។ ដូច្នេះខ្ញុំទៅនេះក្នុងអារម្មណ៍បែបនេះ សកម្មភាពខ្ញុំដែលធ្វើនៅទីនេះក៏នៅក្នុងអារម្មណ៍បែបនេះ។

នឹកទៅដល់ជនរងគ្រោះដ៏អភ័ព្វនិងក្រុមគ្រួសាររបស់គេ។ គេទាំងឡាយបានរងទុក្ខវេទនា រងទារុណកម្ម រងការប្រមាថមើលងាយដ៏សែនមហាអមនុស្សធម៌រាប់មិនអស់មុននឹងបាត់បង់ជីវិតរលត់សង្ខារទៅ។ ខ្ញុំមានវិប្បដិសារីជ្រាលជ្រៅដែលមិនអាចថ្លាថ្លែងបាន គឺវិប្បដិសារីដែលសុខចិត្តឱនក្បាលទទួលការជំនុំជម្រះតែម្នាក់ឯងក្នុងក្របខ័ណ្ឌ ស-២១ ហើយប្តេជ្ញាចិត្តយ៉ាងមុតមាំថានឹងធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដើម្បីឲ្យជាតិ

ដើមផ្កានៅវាលពិឃាតជើងឯក

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី១៦ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៣៦ [**បន្ទាត់២-២៥**] **ដល់ទំព័រ ៣៧** [**បន្ទាត់១-២៤**]

[ខ្សែវីដេអូ D48/2 ដែលបានថតក្នុងអំឡុងពេលស៊ើបអង្កេតដល់កន្លែងកើតហេតុនៅមន្ទីរប្រល័យពូជសាសន៍ទួលស្លែង ថ្ងៃទី ២៧ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ២០០៨]

លោក កាំង ហ្គេកអ៊ាវ៖ លោកចៅក្រមទាំងពីរជាទីគោរព! លោកនិងលោកស្រីសហព្រះរាជអាជ្ញាជាទីគោរព! ខ្ញុំរន្ធត់ក្នុងចិត្តឥតឧបមានៅពេលដែលបានឈានជើងចូលមកដល់ទីនេះ ហើយបានឃើញសភាពការណ៍ចាស់ ដែលជាសភាពការណ៍គួរឲ្យខ្លោចផ្សាបំផុត សម្រាប់ជាតិប្រជាជនខ្ញុំ ក៏ដូចជាសម្រាប់រូបខ្ញុំដែរ។ ទីមួយ ខ្ញុំប្រជាជនខ្ញុំ និងជនរងគ្រោះ និងក្រុមគ្រួសាររបស់គេបានស្គាល់នូវពន្លឺយុត្តិធម៌។ ព្រមជាមួយនេះ ខ្ញុំក៏មានការសោកស្តាយបំផុតចំពោះបុគ្គលិកទាំងអស់របស់ ស-២១ ដែលត្រូវបានគេចាប់បង្ខំឲ្យបំពេញភារកិច្ចជាមួយខ្ញុំ គឺភារកិច្ចដែលសាមីខ្លួនរបស់គេស្អប់ខ្ពើម ដែលមាតាបិតារបស់គេស្អប់ខ្ពើម ហើយក្នុងនោះក៏មានបុគ្គលិកមួយចំនួនបានធ្លាក់ខ្លួនរងគ្រោះថ្នាក់នៅទីនេះឯងតែម្តង។ រឿងអស់នេះ ខ្ញុំនឹកឃើញពេលណា ខ្ញុំខ្លោចផ្សាពេលនោះ។

ខ្ញុំមានការសោកស្តាយដោយស្មោះ ដោយបានសុខចិត្តចុះចាញ់ទស្សនៈរបស់គេ និងដោយបានទទួលយកភារកិច្ចឧក្រិដ្ឋ ដែលគេប្រគល់ឲ្យខ្ញុំ។ សកម្មភាពរបស់ខ្ញុំ ពិតជាគួចចូលទៅក្នុងចរន្តមួយ

កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច ផ្តល់បទឧទ្ទេសនាមក្នុងអំឡុងរបបកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ។ រូបថតនេះដកស្រង់ចេញពីសំណុំឯកសារនៃសំណុំរឿង ០០១ និងត្រូវបានដាក់ជាភស្តុតាងជូនអង្គជំនុំជម្រះក្នុងអំឡុងពេលសវនាការ។

ដែលបាននាំមកនូវគ្រោះមហន្តរាយធ្ងន់ធ្ងររ៉ាំរ៉ៃដល់ជាតិប្រជាជនខ្ញុំ។ នេះហើយជាបញ្ហាដែលខ្ញុំនៅតែនឹកឃើញជានិច្ច នឹកមិនភ្លេចសោះ នឹកឡើងណា ដំបូងខ្ញុំខឹងនឹងក្បាលម៉ាស៊ីនដឹកនាំបក្សដែលបានប្រើគ្រប់មធ្យោបាយអូសទាញចលនានេះ ដែលទៅតាមផ្លូវសោកនាដកម្មទាំងស្រុងនិងដាច់ខាត។ បន្ទាប់មកខ្ញុំខឹងនឹងរូបខ្ញុំខ្លួនឯងដែលសុខចិត្តចុះចាញ់ទស្សនៈរបស់គេ ម្ល៉ោះហើយគោរពបទបញ្ជាឧក្រិដ្ឋរបស់គេទាំងងងឹតងងល់។ នេះហើយជាគន្លឹះដែលនាំឲ្យខ្ញុំទទួលស្គាល់ដោយខានមិនបានថា ក្នុងឋានៈខ្ញុំជាប្រធាន ស-២១ បានរួមចំណែកក្នុងឧក្រិដ្ឋកម្មប្រឆាំងមនុស្សជាតិ ក្នុងក្របខ័ណ្ឌនៃ ស-២១ ទាំងមូល។

លោកចៅក្រមទាំងពីរជាទីគោរព! លោកនិងលោកស្រីសហព្រះរាជអាជ្ញាជាទីគោរព! ខ្ញុំសូមគោរពអរគុណលោក ដែលបាននាំខ្ញុំមកដល់ទីនេះ។ សូមលោកទាំងបួនអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំសុំទោសជនរងគ្រោះចំពោះទុក្ខវេទនា...

លោក ការ សាវុត្ថ៖ គាត់អានលែងកើត។

លោក ម៉ាសែល ឡឺម៉ុងដ៍៖ បើអ៊ីចឹងបញ្ចប់ប៉ុណ្ណឹងហើយបើសិនជា-- អានេះគឺឯកសារហ្នឹងអាចបញ្ចូលនៅក្នុងសំណុំរឿង ហើយភាគីទាំងអស់អាចមើលបាន។

លោក កាំង ហ្គេកអ៊ាវ៖ ឲ្យខ្ញុំសូមទោសជនរងគ្រោះ ចំពោះទុក្ខវេទនាដ៏មហាខ្លោចផ្សាទាំងប៉ុន្មានដែលគេបានទទួលរងនៅទីនេះរហូតដល់ថ្ងៃបាត់បង់ជីវិត ឬរហូតដល់ថ្ងៃ ៧ មករា ១៩៧៩។ ឲ្យខ្ញុំសុំទោសក្រុមគ្រួសារជនរងគ្រោះដែលបានរស់នៅក្នុងទុក្ខសោកយ៉ាងក្រំគ្រាដោយបាត់បង់បុគ្គលជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្លួនចំនួន៣៣ឆ្នាំហើយ ហើយមិនទាន់បានទទួលពន្លឺយុត្តិធម៌នៅឡើយ។ ខ្ញុំដឹងហើយថាវិប្បដិសាររបស់ខ្ញុំ ទោះបីចុកចាប់យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏នៅតែជាទឹកមួយដំណក់ក្នុងមហាសាគរធំធេង និងជ្រាលជ្រៅនៃទុក្ខវេទនាដ៏សែនខ្លោចផ្សារបស់ជនរងគ្រោះនិងក្រុមគ្រួសារ។ ខ្ញុំសូមលោកចៅក្រមលោក និងលោកស្រីព្រះរាជអាជ្ញាដែលជាអ្នកស្វែងរកយុត្តិធម៌ជូនជនទាំងអស់ខាងលើនេះ អនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំចូលសុំទោសគេទាំងឡាយនោះដោយស្មារតីលំឱនបំផុត និងដោយវិប្បដិសារីចុកចាប់យ៉ាងគ្រាំគ្រា។ សូមលោកមេត្តាទុកទ្វារនេះឲ្យនៅចំហជានិច្ច។ ពេញមួយថ្ងៃហើយដែលខ្ញុំបានទៅមើលស្ថានទីនោះ ដូច្នេះខ្ញុំសូមអរគុណលោកទាំងបួនដែលបាននាំខ្ញុំមកដល់ទីនេះ ហើយបានឃើញមុខជនរងគ្រោះជាដំបូង ហើយខ្ញុំសូមទោស។

លោក ជុំ ម៉ី៖ ខ្ញុំសុំមានមតិបន្តិចបានទេ?

ឆ្លើយ៖ ខ្លីៗបំផុត។

លោក ជុំ ម៉ី៖ ខ្ញុំសូមគោរពលោកចៅក្រម សូមគោរពលោកព្រះរាជអាជ្ញា សូមគោរពលោក លោកស្រី អានេះហើយដែលការខ្ញុំចង់បាន ដែលខ្ញុំចង់បាន។ ចង់បានរកអារឿងសិទ្ធិសេរីភាព ពេលនេះសិទ្ធិសេរីភាពខ្ញុំមានមកដល់ហើយ។ ពីមុនឡើយខ្ញុំអត់មានសិទ្ធិសេរីភាពនឹងត៉ាវរបៀបនេះទេ បើហ៊ាននអ្នកណាមួយហ៊ានត៉ាវ គឺថាក្បាលត្បូងចបក្បាលគល់ឫស្សី ក្បាលភ្លៅរទេះ។ អ៊ីចឹងខ្ញុំអរគុណលោក ឌុច ណាស់ដែលគាត់មកឆ្លើយចំពោះមុខតុលាការទាំងអស់ គាត់ទទួលកំហុសគាត់ ហើយខ្ញុំក៏មិនបានទៅចងគំនុំគុំក្ួនអីនឹងគាត់ដែរ ខ្ញុំគ្រាន់តែស្វែងរកដើម្បីយុត្តិភាពសន្តិភាពសម្រាប់ប្រជាជនខ្ញុំជាងមួយលាននាក់ដែលស្លាប់ទៅ។ ខ្ញុំអរគុណណាស់ ខ្លាចតែគាត់មិនឆ្លើយស្មោះត្រង់ចំពោះមុខតុលាការ ខ្ញុំអរគុណណាស់។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី២៥ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៤៦ [បន្ទាត់១០-២៥] ដល់ទំព័រ ៤៨ [បន្ទាត់១]

សេចក្តីថ្លែងចុងក្រោយរបស់ ឌុច

អំពីគោលជំហរនិងអាកប្បកិរិយារបស់ខ្ញុំ

I) ចំពោះប្រជាជនកម្ពុជាទូទាំងប្រទេស

មុនថ្ងៃជម្នះរបស់ខ្លួន បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជាបានប្រកាសជាឱឡារិកថាពួនឹងកាត់ទោសតែជនមហាក្បត់តែប្រាំពីរនាក់ទេ ជាក់ស្តែងបក្សបានជម្លៀសប្រជាជនទាំងបង្ខំ ព្រមទាំងបានសម្លាប់មនុស្សរាប់សែននាក់។ គឺមនុស្សដែលមិនបានប្រព្រឹត្តបទល្មើសអ្វីក្រោយ ១៧ មេសា សោះ។ ការកាប់សម្លាប់បានបន្តម្តងហើយម្តងទៀតឥតស្រាកស្រាន្តរហូតអស់ជាងមួយលាននាក់។ ក្នុងចំណោមប្រជាជនក្រៅជួរ គេកាប់សម្លាប់អ្នកណាដែលពុំព្រមដាក់ខ្លួនឲ្យទៅជាកសិករ កម្មករ ឬក៏ធ្វើទៅពុំរួច។ រីឯអ្នកនៅក្នុងជួរវិញ គេចាប់ចងកាប់សម្លាប់បក្ខជនខ្សែផ្សេងដែលមិនមែនជាខ្សែរបស់គេ ដើម្បីដាក់កម្លាំងគេជំនួសវិញ។ មហាវិនាសកម្មទាំងក្នុងជួរនិងក្រៅជួរពិតជាឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជាតែម្នាក់ឯងគត់។

ខ្ញុំនៅតែស្មោះត្រង់ និងសេចក្តីប្រកាសរបស់ខ្ញុំក្នុងអង្គសវនការនេះ ដែលខ្ញុំបានអះអាងថា ប៉ុល ពត ហ៊ានភ្លើតភ្លើនលើកមាគ៌ាមហាឧក្រិដ្ឋយ៉ាងនេះ គឺមកពីគាត់អាងលើកម្លាំង ជាពិសេសគឺកម្លាំងបក្សដែលមានកម្លាំងបក្ខជនរាប់ម៉ឺននាក់ស្តាប់បញ្ជាគាត់។ ខ្ញុំនៅតែទទួលស្គាល់ថា ក្នុងចំណោមកម្លាំងទាំងអស់នេះរបស់ ប៉ុល ពត មានខ្ញុំម្នាក់។ ក្នុងស្មារតីនេះហើយដែលខ្ញុំសូមទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្តចំពោះប្រជាជនកម្ពុជាទូទាំងប្រទេសដែលបានស្លាប់បាត់បង់ជីវិតពី ១៧ មេសា ១៩៧៥ ដល់ ៦ មករា ១៩៧៩ ខ្ញុំពិតជាមានវិប្បដិសារីយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនិងតក់ស្លុតឥតឧបមាចំពោះមហាវិនាសកម្មនេះ។

ខ្ញុំយល់ថា ខ្ញុំយល់ច្បាស់ថា ទ្រឹស្តីមនោគមវិជ្ជាណាក៏ដោយដែលនិយាយអំពីស្នេហាប្រជាជនទៅតាមទស្សនៈវណ្ណៈនិងតស៊ូវណ្ណៈពិតជានាំឲ្យហិនហោចខ្លោចផ្សារកេទីបំផុតគ្មាន។ ខ្ញុំនៅតែប្រកាន់ថាការសម្រេចជ្រើសរើសផ្លូវដើរ គឺសម្រេចតែមួយជង្ហើមទេ បើខុសគឺឈឺចាប់ខ្លោចផ្សាពោរពេញទៅដោយវិប្បដិសារីអស់មួយជីវិត។ ជំនឿដែលជឿថាបានរួមចំណែករំដោះជាតិ ប្រជាជន បម្រើប្រជាជន ម៉្លោះហើយ បានឧទ្ទិសកម្លាំងកាយ កម្លាំងចិត្ត កម្លាំងប្រាជ្ញា ព្រមទាំងបានលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ រហូតដល់ត្រៀមលះបង់អាយុជីវិត ដើម្បីជាតិប្រជាជន តែបែរជាធ្លាក់ខ្លួនក្នុងអង្គការឧក្រិដ្ឋមួយដែលកម្ទេចប្រជាជនខ្លួនឯងយ៉ាងរង្គោះរង្គាលនិងដកខ្លួនថយក៏ថយមិនរួច ដូចស្តីមួយគ្រាប់ក្នុងតួម៉ាស៊ីនដែលកំពុងដើរ។

II) ចំពោះជនរងគ្រោះនៅ ស-២១ និងក្រុមគ្រួសារ

ខ្ញុំនៅតែប្រកាសទទួលខុសត្រូវតែម្នាក់ឯងគត់ លើការបាត់បង់អាយុជីវិតយ៉ាងតិច ១២.៣៨០ នាក់។ អស់លោកទាំងអស់នេះ មុននឹងស្លាប់ទៅពិតជាបានរងទុក្ខវេទនាដ៏រ៉ាំរ៉ៃនិងអមនុស្សធម៌រាប់មិនអស់។ ខ្ញុំនៅតែសុំខមាទោសចំពោះវិញ្ញាណក្ខន្ធនៃអ្នកដែលស្លាប់បាត់បង់ទៅដោយសេចក្តីគោរពលំអុតលំឱនបំផុត។ ខ្ញុំបានអធិដ្ឋានចំពោះព្រះជាម្ចាស់ សូមព្រះអង្គប្រទានពរដល់វិញ្ញាណក្ខន្ធទាំងអស់នោះ ដោយព្រះទ័យអនុគ្រោះ។ ចំពោះអ្នកដែលរួចជីវិតផុតពីសេចក្តីស្លាប់ ខ្ញុំនៅតែទទួលស្គាល់ថា ឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់របស់ ស-២១ ទៅលើអស់លោក ទទួលស្គាល់ទាំងខាងផ្លូវច្បាប់ ទាំងខាងផ្លូវចិត្ត ចំពោះក្រុមគ្រួសារជនរងគ្រោះ ខ្ញុំនៅតែប្រកាន់អាកប្បកិរិយាឱនលំទោនសូមអនុញ្ញាតទុកទ្វារសូមទោសឲ្យនៅចំហ ហើយនិងសូមរំលែកទុក្ខសោកដ៏សែនខ្លោចផ្សារ៉ាំរ៉ៃរបស់អស់លោកគ្រប់ពេលវេលា។

គ្រែសម្រាប់ដាក់អ្នកទោស ដោយមានច្រវ៉ាក់និងខ្នោះជើង។ រូបថតនេះដកស្រង់ចេញពីសំណុំឯកសារនៃសំណុំរឿង ០០១ និងត្រូវបានដាក់ជាភ័ស្តុតាងជូនអង្គជំនុំជម្រះក្នុងអំឡុងពេលសវនាការ។

III) ដើម្បីសម្តែងវិប្បដិសារីដ៏សែនចុកចាប់ទាំងអស់នេះ

ខ្ញុំបានសហការពេញទំហឹងជាមួយតុលាការដោយស្មោះត្រង់និងគ្រប់ពេលវេលាអស់ចំនួន១០ឆ្នាំ ៦ខែ ១៧ខែ រួចមកហើយ ទាំងក្នុងរយៈកាលស៊ើបសួរ រួមទាំងការស៊ើបសួរនៅតុលាការយោធាផងទាំងក្នុងរយៈកាលសវនាការនេះផង។ ចុងបំផុត ខ្ញុំបានលើកសំណូមពរដោយសុទ្ធចិត្តចំពោះអ្នកជំនាញខាងចិត្តសាស្ត្រ ដើម្បីយល់ថា ខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីឲ្យមនុស្សជាតិទាំងមូល លោកទទួលស្គាល់ខ្ញុំជាមនុស្សម្នាឡើងវិញ? ដើម្បីរួមចំណែករំលែកទុក្ខសោករបស់ប្រជាជនកម្ពុជា ខ្ញុំសូមសន្យាថា ទៅថ្ងៃមុខទោះជាក្នុងករណីណាក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដែលប្រជាជនខ្ញុំត្រូវការ ដើម្បីប្រជាជនខ្ញុំ សូមតុលាការមេត្តាពិចារណានិងសម្រេចសេចក្តីលើបញ្ហាបន្ថែមនេះដោយយោបល់អនុគ្រោះ។

កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច នៅក្នុងបន្ទប់សវនាការថ្ងៃទី៣ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ២០១២។ នៅក្នុងសាលដីកាស្ថាពរ អង្គជំនុំជម្រះតុលាការកំពូលបានសម្រេចផ្តន្ទាទោសដាក់ពន្ធនាគារ ឌុច អស់មួយជីវិត។

ប្រតិចារឹកថ្ងៃទី៣០ ខែមីនា ឆ្នាំ២០១១

ទំព័រ ១១៣ [បន្ទាត់ ២៣-២៥] ដល់ទំព័រ ១១៤ [បន្ទាត់១-២]

សេចក្តីថ្លែងចុងក្រោយរបស់ ឌុច

បន្តទៅនេះ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់អំពីគោលជំហររបស់ខ្ញុំចំពោះប្រជាជនកម្ពុជាទូទាំងប្រទេស។ បញ្ជាក់ទីមួយ គឺខ្ញុំនៅរក្សាគោលជំហរខាងផ្លូវច្បាប់ចំពោះជនរងគ្រោះនៅមន្ទីរ ស-២១ និងទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្ត ចំពោះជនរងគ្រោះទូទាំងប្រទេស។ ខ្ញុំនៅតែរក្សាគោលជំហរសុំខមាលទោសចំពោះវិញ្ញាណក្ខន្ធជនរងគ្រោះទាំង ១២.២៧៣ នាក់ ដែលបានស្លាប់បាត់បង់ជីវិតនៅ ស-២១ ព្រមទាំងសុំគ្រួសារអស់លោកទាំងនោះអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំសុំចូលសុំទោសនៅថ្ងៃណាមួយសមរម្យ៕

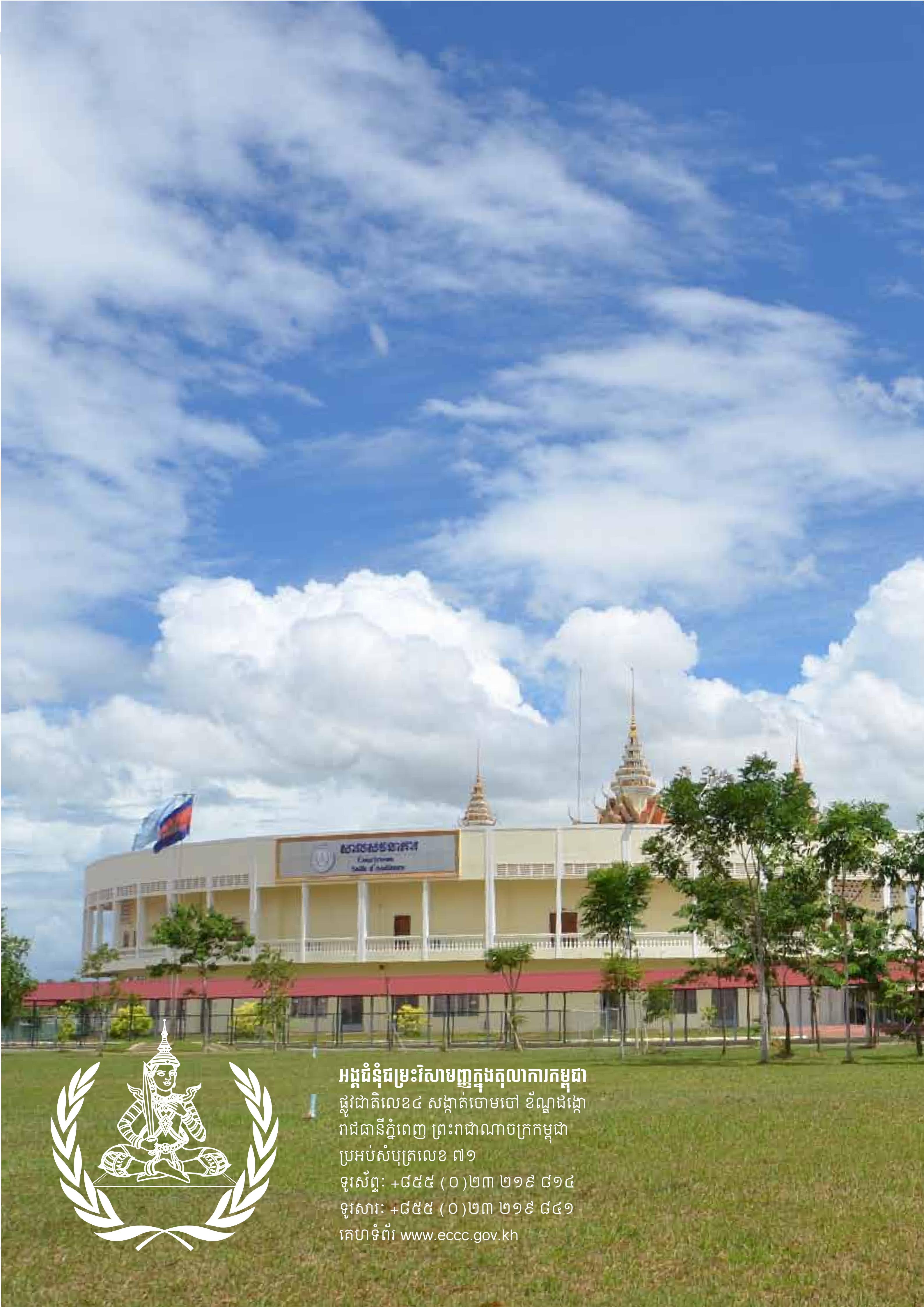

អង្គជំនុំជម្រះវិសាមញ្ញក្នុងតុលាការកម្ពុជា

ផ្លូវជាតិលេខ៤ សង្កាត់ចោមចៅ ខណ្ឌដង្កោ

រាជធានីភ្នំពេញ ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ប្រអប់សំបុត្រលេខ ៧១

ទូរស័ព្ទ: +៨៥៥ (០)២៣ ២១៩ ៨១៤

ទូរសារ: +៨៥៥ (០)២៣ ២១៩ ៨៤១

គេហទំព័រ www.eccc.gov.kh